



## Wiadomość Tygodnia

# WŚRÓD 21 NOWYCH KARDYNAŁÓW AŻ 11 ZAKONNIKÓW

Papież Franciszek ogłosił nazwiska 21 nowych kardynałów. Konsystorz, na którym otrzymają insygnia tej godności odbędzie się 8 grudnia w Watykanie. Wśród nominatów nie ma Polaków.

Nowi kardynałowie pochodzą z 18 państw. Po raz pierwszy w historii swego kardynała będą miały Serbia i Iran, a po wielu latach przerwy – Algieria.

Zwraca uwagę duża liczba zakonników (aż 11). Najwięcej nominatów reprezentuje Europę (7) i Amerykę Łacińską (5). Trzech pracuje w Kurii Rzymskiej, jeden jest byłym nuncjuszem apostolskim. Dwoch należy do obrządków wschodnich (ukraińskiego greckokatolickiego i syromalankarskiego). Najstarszy ma 99 lat, a najmłodszy 44. Oto sylwetki 11 nowych kardynałów wywodzących się ze wspólnot życia konsekrowanego:

### **Abp Vicente Bokalic Iglie CM, arcybiskup Santiago del Estero, prymas Argentyny**

Urodził się 11 czerwca 1952 w Buenos Aires. Święcenia kapłańskie przyjął 11 kwietnia 1978 w zgromadzeniu Księży Misjonarzy. Był m.in. wychowawcą, ekonomem i rektorem zakonnego seminarium, misjonarzem w kilku argentyńskich diecezjach oraz przełożonym argentyńskiej prowincji lazarystów.



15 marca 2010 papież Benedykt XVI mianował go biskupem pomocniczym archidiecezji Buenos Aires oraz biskupem tytularnym Summa. Sakry biskupiej udzielił mu 29 maja 2010 ówczesny kardynał Jorge Bergoglio.

23 grudnia 2013 papież Franciszek mianował go biskupem diecezji Santiago del Estero. Ingres odbył się 9 marca 2014.

22 lipca 2024 papież Franciszek podniósł diecezję Santiago del Estero do rangi archidiecezji i mianował bp. Iglicia jej pierwszym arcybiskupem, nadając mu jednocześnie tytuł prymasa Argentyny.

### **Abp Luis Gerardo Cabrera Herrera OFM arcybiskup metropolita Guayaquil (Ekwador)**

Urodził się 11 października 1955 w Azogues. Święcenia kapłańskie otrzymał 3 września 1983 w zakonie franciszkanów. w 1994 roku uzyskał licencjat kanoniczny i doktorat z filozofii na Papiejskim Uniwersytecie Antonianum. Był m.in. mistrzem nowicjatu w Riobamba, dyrektorem instytutu filozoficzno-teologicznego w Quito, prowincjałem oraz definityorem generalnym zakonu dla Ameryki Łacińskiej i Karaibów.



20 kwietnia 2009 Benedykt XVI mianował go arcybiskupem Cuenca. Sakry biskupiej udzielił mu 4 lipca 2009 nuncjusz apostolski w Ekwadorze – arcybiskup Giacomo Guido Ottonello. 24 września 2015 mianowany przez papieża Franciszka arcybiskupem metropolitą Guayaquil. Uczestniczył w XIV Zwyczajnym Zgromadzeniu Ogólnym Synodu Biskupów, które odbyło się w Watykanie w dniach 4-25 października 2015 r. na temat powołania i misji rodziny w Kościele i w świecie współczesnym.

Odegrał ważną rolę w dążeniach do dialogu na rzecz pokoju podczas demonstracji antyrządowych w październiku 2019 r.

W latach 2017–2020 był wiceprzewodniczącym ekwadorskiej Konferencji Episkopatu, zaś w 2020 został wybrany jej przewodniczącym. Jest jednym z przewodniczących delegowanych obecnego Synodu Biskupów.

### Tarcisio Isao Kikuchi SVD, arcybiskup Tokio (Japonia)

Urodził się 1 listopada 1958 w Iwate, na północno-wschodnim wybrzeżu wyspy Honsiu.

W marcu 1985 złożył śluby zakonne w zgromadzeniu werbiistów. 15 marca 1986 przyjął święcenia kapłańskie. Po święceniach pracował jako misjonarz w Ghanie. W 1993 powrócił do kraju i został formatorem w zakonnym postulacie, zaś rok później objął funkcję radnego japońskiej prowincji zgromadzenia. Od 1999 był przełożonym tejże prowincji.



29 kwietnia 2004 papież Jan Paweł II powierzył mu urząd biskupa Niigaty. Sakry udzielił mu 20 września 2004 Peter Takeo Okada, ówczesny arcybiskup metropolita Tokio.

25 października 2017 papież Franciszek mianował go arcybiskupem metropolitą Tokio. Ingres odbył się 16 grudnia 2017. Od 2022 jest przewodniczącym Konferencji Biskupów Japonii.

### Arcybiskup Ladislav Nemet, SVD, arcybiskup Belgradu, Serbia

Urodził się 7 września 1956 r. w rodzinie węgierskiej w Odźaci, w diecezji Subotica (Serbia). W 1977 roku wstąpił do Towarzystwa Słowa Bożego (werbiści) i po ukończeniu seminarium w Pieniężnie (gdzie nauczył się języka polskiego) 1 maja 1983 otrzymał święcenia kapłańskie.



Posiada doktorat z teologii dogmatycznej, uzyskany na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie.

Był misjonarzem na Filipinach; wykładowcą w Polsce, Austrii i Chorwacji; współpracownikiem Stałej Misji Stolicy Apostolskiej przy ONZ w Wiedniu; prowincjałem Prowincji Węgierskiej Towarzystwa Słowa Bożego; sekretarzem generalnym Konferencji Episkopatu Węgier.

23 kwietnia 2008 r. Benedykt XVI mianował go biskupem Zrenjanina. Sakrę biskupią przyjął 5 lipca 2008 roku z rąk prymasa Węgier, kard. Pétera Erdő. W 2016 został wybrany przewodniczącym Międzynarodowej Konferencji Episkopatu Świętych Cyryla i Metodego skupiającej biskupów Czarnogóry, Kosowa, Macedonii Północnej i Serbii. W 2021 r. został wybrany na drugą kadencję. Od 2021 roku jest także wiceprzewodniczącym Rady Konferencji Biskupów Europy (CCEE).

Mówi po węgiersku, serbsku, angielsku, niemiecku, polsku, włosku i chorwacku.

Archidiecezja belgradzka jest jedyną katolicką metropolią w Serbii. Obejmuje całe terytorium historycznej Serbii. Siedziba arcybiskupa znajduje się przy katedrze Najświętszej Maryi Panny w Belgradzie. Diecezja belgradzka została założona w X wieku i prowadziła działalność misyjną na terenie wschodnich Bałkanów. 23 grudnia 1729 biskupstwo zostało przemianowane na diecezję belgradzko-smederewską. 29 października 1924 podniesiono ją do rangi archidiecezji. 16 grudnia 1986 papież Jan Paweł II ustanowił archidiecezję siedzibą metropolii, przydzielając jej jako sufraganie diecezje położone w Wojwodinie.

### Abp Jaime Spengler OFM, arcybiskup Porto Alegre (Brazylia)

Urodził się 6 września 1960 w Gaspar w stanie Santa Catarina. Święcenia kapłańskie przyjął 17 listopada 1990 w Zakonie Braci Mniejszych Pracował głównie w placówkach formacyjnych dla przyszłych zakonników oraz jako wykładowca uczelni wyższych w Campo Largo i Kurytybie. Był także wiceprzewodniczącym franciszkańskiego stowarzyszenia Ensino Senhor Bom Jesus. 10 listopada 2010 papież Benedykt XVI mianował go biskupem pomocniczym archidiecezji Porto Alegre oraz biskupem tytularnym Patara. Sakry biskupiej udzielił mu 5 lutego 2011 ówczesny nuncjusz apostolski w Brazylii – arcybiskup Lorenzo Baldisseri. Pracował jako wikariusz biskupi dla rejonu Gravataí.



18 września 2013 papież Franciszek mianował go arcybiskupem metropolitą Porto Alegre. Ingres odbył się 15 listopada 2013. Paliusz otrzymał z rąk papieża Franciszka w dniu 29 czerwca 2014. 1 czerwca 2022 r. papież Franciszek mianował go członkiem Kongregacji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów.

W dniach od 3 do 28 października 2018 r. uczestniczył w XV Zwyczajnym Zgromadzeniu Ogólnym Synodu Biskupów poświęconym młodzieży.

W 2021 r. potępił poważny kryzys zdrowotny wynikający z pandemii wywołanej przez COVID-19 w Brazylii, zwłaszcza wariant brazylijski, który spowodował załamanie systemu opieki zdrowotnej i poważne konsekwencje ekonomiczne dla ludności.

Od 24 kwietnia 2023 r. jest przewodniczącym Krajowej Konferencji Biskupów Brazylii, a od 17 maja również przewodniczącym Rady Episkopatu Ameryki Łacińskiej (CELAM).

### Abp Jean-Paul VESCO OP, arcybiskup Algierii (Algieria)

Jean-Paul Vesco, urodził się 10 marca 1962 r. w Lyonie we Francji. Studiował prawo i przez siedem lat pracował jako prawnik w Paryżu, po czym w 1995 r. wstąpił do Zakonu Kaznodziej-skiego i 14 września 1996 r. złożył pierwszą profesję zakonną. Święcenia kapłańskie przyjął 24 czerwca 2001 r. w Zakonie Dominikanów. Po okresie spędzonym w Szkole Biblijnej w Jerozolimie, przeniósł się do Tlemcen w diecezji Oran w Algierii, gdzie odpowiedział na wezwanie swojego zakonu do przywrócenia obecności dominikańskiej, sześć lat po zamordowaniu bp. Pierre'a Claverie. W 2005 r. został mianowany wikariuszem generalnym diecezji, a od 2007 r. był także jej ekonomem. W grudniu 2010 roku, wybrany na prowincjała dominikanów we Francji, musiał opuścić Algierię, by zamieszkać w Paryżu.



1 grudnia 2012 r. Benedykt XVI mianował go biskupem Oranu, gdzie zastąpił bp. Alphonse'a Georger'a, który osiągnął przewidziany prawem wiek. Sakrę biskupią otrzymał 25 stycznia 2013 r. w katedrze w Oranie z rąk kard. Philippe'a Barbarina, arcybiskupa Lyonu. Brał udział w XIV Zgromadzeniu Zwyczajnym Synodu Biskupów o rodzinie w 2015 roku.

W lutym 2023 r. na mocy dekretu prezydenckiego wydanego przez prezydenta Republiki Abdelmadjida Tebboune'a przyjął obywatelstwo algierskie.

### Abp Dominique Joseph Mathieu OFMConv, arcybiskup Teheranu (Iran)

Dominique Joseph Mathieu urodził się 13 czerwca 1963 w Arlon w belgijskiej prowincji Luksemburg. W 1983 roku, po ukończeniu licencjackich studiów ekonomicznych, wstąpił do zakonu franciszkanów konwentualnych, w którym 20 września 1987 roku złożył śluby wieczyste. Święcenia kapłańskie przyjął 24 września 1989 roku. Był kolejno: duszpasterzem powołaniowym, sekretarzem, wikariuszem i ministrem prowincjalnym belgijskiej Prowincji Braci Mniejszych Konwentualnych, a po jej połączeniu z Prowincją Francuską został delegatem generalnym.

Przez wiele lat był rektorem Narodowego Sanktuarium św. Antoniego z Padwy w Brukseli. Przewodniczył Środkowoeuropejskiej Federacji Braci Mniejszych Konwentualnych. W 2013 roku został wysłany na misje do Libanu, gdzie został inkardynowany do Kustodii Prowincjalnej Wschodu i Ziemi Świętej. W latach 2013-2019 był sekretarzem Kustodii oraz zajmował się formacją zakonną nowicjuszy i postulantom.



Od 2019 roku był definitorem i asystentem generalnym Środkowoeuropejskiej Federacji Franciszkanów Konwentualnych. 8 stycznia 2021 roku papież Franciszek mianował go arcybiskupem teherańsko-isfahańskim w Iranie. Święcenia biskupie przyjął 16 lutego 2021 roku w Rzymie. Dopiero w listopadzie 2021 roku kanonicznie objął archidiecezję i odbył ingres do katedry Matki Bożej Pocieszenia w Teheranie.

### Bp Mykoła Byczok CSsR, biskup eparchii Świętych Piotra i Pawła w Melbourne Ukraińców (Australia)

Mykoła Byczok C.Ss.R. urodził się 13 lutego 1980 r. w Tarnopolu na Ukrainie. Do zakonu redemptorystów wstąpił w lipcu 1997 r. Studia ukończył w Ukrainie i w Polsce, uzyskując licencjat z teologii pastoralnej. Śluby wieczyste złożył 17 sierpnia 2003 r., a święcenia kapłańskie przyjął 3 maja 2005 r. we Lwowie.



Pełnił następujące funkcje: misjonarz w kościele Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Prokopiewsku w Rosji, przełożony klasztoru św. Józefa i proboszcz parafii Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Iwano-Frankowsku na Ukrainie, ekonom Prowincji Lwowskiej Redemptorystów, a od 2015 r. wikariusz parafii

św. Jana Chrzciciela w Newark, w archidiecezji filadelfijskiej. Następnie został wybrany ordynariuszem eparchii świętych Piotra i Pawła w Melbourne. 15 stycznia 2020 r. papież Franciszek zatwierdził ten wybór. 7 czerwca 2020 r. o. Byczok przyjął chirotonię biskupią z rąk arcybiskupa większego kijowsko-haliczkiego Światosława Szewczuka, zwierzchnika Ukraińskiego Kościoła Greckokatolickiego.

### **Bp Paskalis Bruno Syukur OFM, biskup Bogoru (Indonezja)**

Paskalis Bruno Syukur urodził się 17 maja 1962 roku w Ranggu w diecezji Ruteng. W 1981 roku wstąpił do zakonu franciszkanów. Świecenia kapłańskie przyjął 2 lutego 1991 roku. W latach 1991-1993 był duszpasterzem w diecezji Jayapura. Następnie przez trzy lata studiował w Papieskim Uniwersytecie Antonianum w Rzymie.



Po powrocie do Indonezji był m.in. mistrzem nowicjatu (1996-2001), prowincjałem indonezyjskiej prowincji zakonnej (2001-2010) oraz definitorem generalnym zgromadzenia dla Azji i Oceanii (od 2009 roku). 21 listopada 2013 roku papież Franciszek mianował go biskupem diecezji Bogor. Sakrę ks. Syukur przyjął 22 lutego 2014 roku.

### **O. Timothy Radcliffe OP, teolog (Anglia)**

Timothy Radcliffe urodził się 22 sierpnia 1945 roku w Londynie. Wstąpił do zakonu dominikanów w 1965 r., a święcenia kapłańskie przyjął w 1971 r. Studiował w Oksfordzie i Paryżu. W 2003 roku Timothy Radcliffe OP został honorowym doktorem Uniwersytetu Oksfordzkiego. Był wykładowcą Pisma Świętego w Oksfordzie i został wybrany prowincjałem Anglii w 1988 r. W 1992 r. został wybrany mistrzem Zakonu Dominikanów (generałem), pełniąc ten urząd do 2001 r.

W 2001 roku, po wygaśnięciu jego kadencji jako mistrza, Radcliffe wziął rok szabatowy. W 2002 r. został ponownie zwykłym członkiem wspólnoty dominikanów w Oksfordzie. Wcześniej prowadził Instytut Las Casas, zajmujący się kwestiami etyki, zarządzania i sprawiedliwości społecznej w Blackfriars w Oksfordzie. Głosił kazania i prowadził wystąpienia publiczne na arenie międzynarodowej.

W 2015 r. o. Radcliffe został mianowany konsultorem Papieskiej Rady ds. Sprawiedliwości i Pokoju. Publicznie bronił nauczania Kościoła katolickiego na temat niemożliwości uznania za małżeństwa związków osób tej samej płci. W styczniu 2023 r.

papież Franciszek wyznaczył o. Radcliffe'a do poprowadzenia trzydniowych rekolekcji przygotowawczych dla uczestników synodu na temat synodalności w październiku 2023 r. Ponownie głosił on rekolekcje przed obecną drugą sesją Synodu.



W 2003 r. Uniwersytet Oksfordzki przyznał o. Radcliffe'owi honorowy tytuł doktora teologii. O. Radcliffe otrzymał w 2007 r. nagrodę Michaela Ramsey'ego w dziedzinie teologii za książkę „What Is the Point of Being A Christian?”. Radcliffe jest również patronem Positive Faith, głównej posługi katolickiej prewencji i wsparcia AIDS, zasiada w Radzie ds. Chrześcijańskiego Podejścia do Obrony i Rozbrojenia, i jest patronem Embrace the Middle East. W 2024 r. Liverpool Hope University przyznał Radcliffe'owi tytuł doktora honoris causa. Po polsku nakładem Wydawnictwa W drodze ukazały się jego książki: „Globalna nadzieja” (2005), „Siedem ostatnich słów” (2006), „Po co chodzić do kościoła?” (2009), „Daj nura. Życie po chrzcie i bierzmowaniu” (2013) a także zbiór jego pism z czasu, kiedy był generałem zakonu: „Wysławiać, błogosławić, głosić. Słowa łaski i prawdy”.

### **O. Fabio Baggio CS, podsekretarz Sekcji ds. Migrantów i Uchodźców w Dykasterii ds. Integralnego Rozwoju Człowieka (Włochy)**

Fabio Baggio urodził się 15 stycznia 1965 w Bassano del Grappa. W 1992 otrzymał święcenia kapłańskie w zgromadzeniu Misjonarzy Świętego Karola Boromeusza. Pracował jako misjonarz w Chile, Argentynie, Brazylii i na Filipinach. Jest doktorem historii Kościoła.



Od 2000 był wykładowcą zakonnego instytutu w Rzymie (Scalabrini International Migration Institute), a w 2013 został jego dyrektorem. 14 grudnia 2016 papież Franciszek mianował go podsekretarzem Dykasterii ds. Integralnego Rozwoju Człowieka.

Za: [www.ekai.pl](http://www.ekai.pl)

## Wiadomości z kraju

**153 ZEBRANIE PLENARNE KWPZM W WARSZAWIE**

W auli sekretariatu Konferencji Episkopatu Polski w Warszawie rozpoczęło się we wtorek 8 października 153 zebranie plenarne KWPZM. Tym razem poświęcone jest aktualnym wyzwaniom, przed którymi stoją zakony męskie, a szczególnie sprawie ochrony osób małoletnich, trudnym sytuacjom w wypełnianiu posługi przełożonego i kwestiom prawno-organizacyjnym.

Spotkanie rozpoczęło się modlitwą Jutrznia, podczas której o. Sylwester Grabowski SVD, w nawiązaniu do jubileuszu 150 lecia Werbistów, ukazał postać św. Arnolda Jansena, założyciela Zgromadzenia, jako człowieka całkowicie ufającego Bogu. Właśnie ta ufność pokładana w Bogu w trudnych czasach Kulturkampfu była źródłem szybkiego rozwoju Werbistów oraz dwóch żeńskich zgromadzeń podjął medytację na temat ewangelicznej konieczności stania się jako dzieci względem Boga i ludzi.

Po modlitwie ks. Dariusz Wilk przywitał wszystkich zebranych, a szczególnie prymasa Polski abp. Wojciecha Polaka oraz towarzyszących mu gości ks. Piotra Studnickiego, ks. Jana Dochnalika i o. prof. Dominika Zamiatęła CMF. Następnie przedstawił nowych przełożonych wyższych (ks. Janusz Kawa, przełożony Synów Maryi w Polsce, ks. Mariusz

Krawiec, prowincjał Paulistów, o. Janusz Mazur, prowincjał Zmartwychwstańców, o. Efrek Michalski, przeor opactwa Benedyktynów w Lubiniu, o. Sylwester So-wizdrzał, prowincjał Orionistów i o. Rafał Pysiak, przełożony krakowskiej prowincji Kapucynów po wyborze o. Marka Miszczyńskiego do zarządu generalnego Zakonu) powołanych do tej posługi od maja 2024 r.

Ks. Dariusz poinformował także, iż nowym konsultorem KWPZM, na miejsce o. Marka Miszczyńskiego, został wybrany o. Tadeusz Florek, prowincjał krakowskich Karmelitów Bosych.

Następnie zabrał głos abp Wojciech Polak, przedstawiając projekt powołania Komisji niezależnych ekspertów do zbadania zjawiska wykorzystania seksualnego osób małoletnich w Kościele katolickim w Polsce. Poinformował o celach działania tej Komisji. Następnie ks. dr Piotr Studnicki omówił szczegółowo koncepcję działania Komisji, nawiązującą do francuskiego wzoru działania w tym względzie. O niezależności Komisji i metodzie jej powołania mówił ks. Jan Dochnalik, zaś o. Dominik Zamiatęła CMF przedstawił metodę badania archiwów kościelnych dla celów Komisji. Apelował o pełną transparentność i współpracę odpowiedzialnych

za archiwa zakonne z przedstawicielami Komisji.

Po przerwie abp Wojciech Polak przedstawił praktyczne kwestie organizacyjne związane z działaniem Komisji oraz finansowania jej prac. W ożywionej dyskusji poruszono kwestie zakresu kompetencji Komisji, sposobu organizacji ewentualnego powrotu do rozpatrywania spraw już rozstrzygniętych na gruncie kanonicznym. Szczególnie wiele pytań wywołała sprawa przeglądu archiwów, która musi być kompleksowa, a więc dotycząca nie tylko teczek personalnych, ale także sprawozdań z posiedzeń rad i innych gremiów statutowych.

Można się spodziewać fali nowych zgłoszeń przypadków molestowania seksualnego, nie wiemy jaka będzie to ilość, ale wydaje się, że struktury kościelne są już lepiej przygotowane na zbadanie tych spraw, niż kilka lat temu. Komisja nie będzie miała kompetencji zadośćuczynieniowych.

W odniesieniu do zasądzanych przez sądy odszkodowań stwierdzono, iż nie można oczekiwać zmiany wymiaru sprawiedliwości w tym zakresie. Dlatego tak ważne jest wypracowanie wspólnej

praktyki zadośćuczynienia ofiarom, dokonywanej przez sam Kościół.

Przewodniczący KWPZM podziękował Prymasowi i pozostałym prelegentom oraz poprosił o wewnętrzną dyskusję w ramach zgromadzeń zakonnych co do zakresu działania Komisji i zasad jej

funkcjonowania oraz przekazywanie uwag w tej sprawie do ks. Piotra Studnickiego.

Po zakończeniu dyskusji zebrani udali się do kaplicy sekretariatu KEP na Mszę św., pod przewodnictwem abp. Tadeusza Wojdy SAC, przewodniczącego KEP. W homilii arcybiskup, nawiązując do czytań

liturgicznych, skupił uwagę słuchających na trzech postaciach św. Pawła i jego postawie wiary oraz na ewangelicznych Marcie i Marii, mówiąc, iż dzisiejszy Kościół potrzebuje czytelnego świadectwa wiary w Jezusa, wypływającego z kontemplacji Słowa Bożego, a mniej działań natury ekonomicznej czy organizacyjnej. OKM

## 100-LECIE POŚWIĘCENIA DOMU WERBISTÓW W GÓRNEJ GRUPIE

5 października 2024 roku odbyły się obchody 100-lecia poświęcenia Domu Misyjnego św. Józefa w Górnej Grupie koło Grudziądza. Dziękczynnej Mszy świętej w klasztornej kaplicy przewodniczył bp Ryszard Kasyna, ordynariusz diecezji pelplińskiej. W homilii nawiązał do postaci św. Faustyny Kowalskiej, której wspomnienie liturgiczne przypadało tego dnia. Zazaczył, że Chrystus prowadzi swój Kościół drogami miłosierdzia i że Boże działanie było widoczne także w historii klasztoru werbistów w Górnej Grupie. Dodał, że dom św. Józefa zapisał się złotymi zgłoskami nie tylko w dziejach miejscowej diecezji, ale także Pomorza i Kościoła misyjnego.

Po Mszy świętej uczestnicy obchodów udali się do klasztornej parku, gdzie biskup poświęcił odnowioną figurę Anioła Stróża, ustawioną tutaj już w 1938 roku.

Pierwsi werbiści przybyli do Górnej Grupy w połowie 1923 roku. Wówczas zakupili grunta, które wcześniej należały do rodziny Bismarcków i przystąpili do budowy domu zakonnego. 1 października 1924 roku biskup pomocniczy diecezji chełmińskiej, Jakub Klunder, dokonał jego poświęcenia. Już trzy dni później 70 uczniów rozpoczęło naukę w gimnazjum, które odtąd zaczęło cieszyć się wielką renomą na Pomorzu. W tym samym czasie zaczął funkcjonować nowicjat dla braci zakonnych. Dom, po rozbudowie w 1926 roku, mógł już pomieścić 240 uczniów, 60 braci i 15 ojców. W tym też roku dom św. Józefa stał się siedzibą przełożonego Polskiej Prowincji Zgromadzenia Słowa Bożego.

Dla ułatwienia pracy wydawniczej, w 1931 roku otwarto nowoczesną drukarnię. Dzięki wielotysięcznym nakładom czasopism, dom górnogrupski stał się znany w całej Polsce. Prowadzono tu także rekolekcje zamknięte dla księży i młodzieży męskiej. Dom przygotowywał również do pracy misyjnej. Do 1939 roku wyjechało stąd na misje 25 braci i 12 ojców.

Prężny rozwój Domu Misyjnego św. Józefa zatrzymał wybuch II wojny światowej. Klasztor został zamieniony na miejsce

internowania dla księży z okolicznych diecezji, z których większość poniosła śmierć męczeńską przez rozstrzelanie czy w różnych obozach koncentracyjnych. W tej grupie znaleźli się także werbiści, m.in. rektor domu, o. Alojzy Liguda SVD i dyrektor drukarni o. Stanisław Kubista SVD. Obaj zostali ogłoszeni błogosławionymi w 1999 roku.



Powojenna działalność domu misyjnego w Górnej Grupie ponownie została przerwana w 1952 roku. 3 lipca władze komunistyczne przejęły klasztor, zamieniając go na szpital psychiatryczny. W nocy z 31 października na 1 listopada 1980 roku doszło tu do tragicznego pożaru, który pozbawił życia 55 pacjentów. Na kanwie tego wydarzenia Jacek Kaczmarek napisał słynną piosenkę „A my nie chcemy uciekać stąd”.

Długoletnie starania werbistów o odzyskanie klasztoru zakończyły się sukcesem. Częściowo odremontowany dom wrócił do zgromadzenia we wrześniu 1990 roku. Obecnie jest przede wszystkim domem opiekuńczym dla starszych i chorych współbraci, gdzie swoje miejsce mogą także znaleźć rodzice naszych misjonarzy. Przy klasztorze funkcjonuje Drukarnia Księży Werbistów i Wydawnictwo Verbinum. W miarę możliwości domownicy angażują się w działalność rekolekcyjną, pomoc duszpasterską i prowadzą animację misyjną. Przy domu znajduje się duży park i cmentarz klasztorny. Za: [www.werbisci.pl](http://www.werbisci.pl)

## REPRESJE WOBEC SIÓSTR ZAKONNYCH W DOBIE PRL - KONFERENCJA NAUKOWA NA KUL

Konfiskata kościelnego mienia, represje wobec tysięcy zakonnic, przesiedlenia i szykany - to doświadczenia, jakie spadły na domy zakonne w czasach PRL w ramach akcji X-2.

Wydarzeniom sprzed 70 lat poświęcona jest tegoroczna konferencja historyków

zakonnych, jaka odbywa się w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

- Akcja X-2 to wciąż niedostatecznie znana operacja Służb Bezpieczeństwa PRL, która została świadomie wymazana przez władze komunistyczne - mówił podczas inauguracji 52. Ogólnopolskiej Konferencji Historyków Zakonnych ks.

prof. Mirosław Kalinowski, rektor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

W wyniku akcji skonfiskowano 323 domy zakonne, a około 1500 zakonnic poddano represjom i przesiedlono. Operacja była ściśle tajna, a za decyzją o jej przeprowadzeniu stał ówczesny premier Józef Cyrankiewicz.

Podczas wystąpienia otwierającego konferencję ks. prof. Kalinowski, przypomniał, że władzom komunistycznym Polski Ludowej zależało, by sprawa została przemilczana. - Dlatego mam nadzieję, że ta konferencja obudzi wrażliwość historyczną na wydarzenia, które rozegrały się przed laty i w szerszym zakresie pokazują zaangażowanie Kościoła w walkę o swoje miejsce na mapie Polski. Niech ta biała plama w historii Polski będzie znaczącym elementem rozpoznania zapomnianej i świadomie wymazanej przez władze PRL akcji, stanowiącej niechlubną kartę systemu, który wówczas panował, ale jednocześnie pokazuje heroizm wielu sióstr zakonnych.

Matka dr Ewa Kaczmarek, przełożona generalna Zgromadzenia Sióstr Misjonarek Chrystusa Króla dla Polonii Zagranicznej i przewodnicząca Konferencji Wyższych Przełożonych Żeńskich Zgromadzeń Zakonnych w Polsce, przypomniała natomiast, że polityka władz PRL wobec zakonów była konsekwencją

polityki prowadzonej przez reżim komunistyczny wobec całego Kościoła. - Akcja X-2 miała być klinem włożonym między episkopat a zakony żeńskie. - Ale to się nie udało - podkreśliła.

Podobnie uważa s. dr Monika Kupczewska z Ośrodka Badań nad Geografią Historyczną Kościoła w Polsce KUL, która podczas konferencji przybliżyła sytuację zakonnic, które w latach 1954-1956 trafiły do obozów pracy. - Mimo prześladowań i wielkiego cierpienia siostry zachowały własną tożsamość i z tej akcji wyszły wzmacnione.

W piątek (4 października) odbędzie się część warsztatowa konferencji poświęcona aplikacji Atlas klasztorów od X do XXI wieku, którą zaprezentują pracownicy Ośrodka Badań nad Geografią Historyczną Kościoła w Polsce. Ukazuje ona rozmieszczenie domów zakonnych na ziemiach polskich od początku chrześcijaństwa. - Nie można prowadzić badań geograficznych w oderwaniu od ogólnej

sytuacji społecznej, politycznej i kulturowej. To ona właśnie kształtuje obraz przestrzenny i dynamikę zjawisk, które później prezentują mapy historyczne - przekonywał podczas swojego czwartkowego wystąpienia prof. Bogumił Szady, dyrektor Ośrodka Badań nad Geografią Historyczną Kościoła w Polsce. Jego zdaniem, obok długich procesów historycznych związanych z rozwojem osadnictwa, sieci parafialnej czy ruchu fundacyjnego mamy także do czynienia ze zjawiskami o charakterze gwałtownym i nagłym, które zmieniają krajobraz społeczno-geograficzny w ciągu jednego roku, a czasami w ciągu kilku dni. - Takim przykładem mogą być wielokrotne kasaty klasztorów przez zaborców w XIX wieku lub działania władz komunistycznych wobec Kościoła, które zmieniały przestrzeń społeczno-religijną w sposób trwały. Dlatego mapa żeńskich klasztorów przed akcją X-2 i po niej to dwie zupełnie różne mapy - podkreślił prof. Szady.

Za [www.lublin.gosc.pl](http://www.lublin.gosc.pl)

## INAUGURACJA ROKU NA UNIWERSYTECIE IGNATIANUM

Stworzenie z Uniwersytetu Ignatianum wiodącego jezuickiego ośrodka naukowo-badawczego poprzez umiędzynarodowienie szkoły doktorskiej i staże w renomowanych zagranicznych uczelniach i ośrodkach naukowo-badawczych, to główne cele Strategii Rozwoju UIK do roku 2028. Plany uczelni przedstawił jej rektor, JM Tomasz Homa SJ podczas uroczystej inauguracji roku akademickiego 3 października 2024 r.



Za nami rok wyjątkowej pracy na wielu płaszczyznach. Niewątpliwie największym z sukcesów jest ukończona przebudowa wysokiego skrzydła budynku badawczo-dydaktycznego przy ul.

Kopernika 15C", pokreślił ojciec rektor, zapowiadając budowę nowego budynku, również przy ul. Kopernika 15C.

JM rektor ogłosił, że od 1 października 2024 r., budynki Uniwersytetu Ignatianum w Krakowie przy ul. Kopernika 26 oraz przy ul. Kopernika 15C, tworzą Kampus Kopernika 26. W skład Kampusu Kopernika 26 wchodzi: Budynek Główny, Centrum Badawczo-Dydaktyczne, Rektorat, Centrum Medialne i Biblioteka. W dalszej części uroczystości, dr hab. Beata Bigaj-Zwonek, dyrektor Instytutu Kulturoznawstwa i Dziennikarstwa UIK, została odznaczona medalem Zasłużony Kulturze Gloria Artis, przyznany przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Wykład inauguracyjny zatytułowany „Nadzieje i obawy wobec sztucznej inteligencji”, wygłosił prof. Roman Słowiński z Instytutu Informatyki Politechniki Poznańskiej.

W roku akademickim 2024-2025 uczelnia przyjęła 1 063 studentów na pierwszy rok studiów pierwszego stopnia, oraz 232 osoby na pierwszy rok studiów drugiego stopnia, a także 36 doktorantów i 170 słuchaczy studiów podyplomowych. Aktualnie UIK kształci w sumie 3 255 studentów. W uczelni zatrudnionych jest 343 pracowników, z czego 233 na etatach naukowych i dydaktycznych. W ub. r. akademickim, oferta dydaktyczna Ignatianum powiększyła się o dwa nowe kierunki studiów: Kognitywistyka Informatyczna oraz Prawo i Doradztwo w Biznesie. Za: [www.jezuici.pl](http://www.jezuici.pl)

## FORUM WARSZAWSKIEJ PROWINCJI JEZUITÓW

W dniach 23-28 września, w Europejskim Centrum Komunikacji i Kultury w Warszawie Falenicy, spotkali się jezuici z Prowincji Wielkopolsko-Mazowieckiej Towarzystwa Jezusowego, by rozmawiać o misji zakonu w Polsce, Danii, Białorusi, Rosji i Kirgistanie. Podzielili się swoimi

uwagami i refleksjami na temat obecnej działalności oraz przyznali, że konieczne jest wprowadzenie istotnych zmian.



„Musi zmienić się nasze myślenie i nasze podejście do realizowanej misji. Wiele napięć i trudności, jakich doświadczamy możemy przekuć w siłę do działania” – mówił jeden z uczestników.

Przygotowując się do tego Forum jezuici spotykali się przez dwa lata w swoich lokalnych wspólnotach oraz w gronie osób zaangażowanych w dzieła apostolskie, by zidentyfikować najważniejsze wyzwania, jakie stawia przed nimi Bóg i lepiej

zrozumieć, czego ludzie od nich oczekują. A także jak realizować w praktyce Uniwersalne Preferencje Apostolskie, jakie general jezuitów i papież Franciszek zaaprobowali w 2019 roku: (1) Wskazywać drogę do Boga przez Ćwiczenia duchowe i rozeznanie; (2) Kroczyć razem z ubogimi, odrzuconymi w świecie, zranionymi w swej godności, w misji pojednania i sprawiedliwości; (3) Towarzyszyć młodemu w kreowaniu przyszłości pełnej nadziei; (4) Współpracować w trosce o Wspólny Dom.

Wśród oczekiwań, jakie mają wobec jezuitów ludzie, wymieniono pomoc w rozwijaniu relacji z Bogiem poprzez towarzyszenie duchowe i uczenie rozeznanania. Wsparcia oczekują szczególnie młode małżeństwa i rodziny, osoby przeżywające różnego rodzaju kryzysy i osoby wykluczone.

Podczas sesji plenarnych i rozmów w grupach podkreślano znaczenie tożsamości jezuitów i życia modlitwą. Poruszono wiele problemów apostolskich i nakreślono nowe wyzwania, którym trudno

będzie sprostać bez wychodzenia poza utarte schematy. Nie zabrakło też tematów o ludzkiej kruchości jezuitów i potrzebie wzajemnego wspierania się we wspólnotach, które same w sobie są miłą i nie mogą być traktowane jedynie jako zakwaterowanie hotelowe.

W spotkaniu wzięło udział ponad 120 jezuitów pochodzących z dziesięciu różnych krajów i pracujących na terenie największej w Towarzystwie Jezusowym Prowincji rozciągającej się od Grenlandii po granicę z Chinami. Za: [www.jezuici.pl](http://www.jezuici.pl)

## 25 LAT PARAFII I OBECNOŚCI FRANCISZKANÓW W ZIELONEJ GÓRZE

25 lat temu w Zielonej Górze została utworzona parafia pod wezwaniem św. Franciszka z Asyżu i przekazana w opiekę franciszkanom. W niedzielę 5 października 2024 r. przy ul. Kilińskiego 5 odbyły się uroczystości dziękczynne. Eucharystii przewodniczył ordynariusz diecezji zielonogórsko-gorzowskiej, ks. bp Tadeusz Lityński, a kazanie wygłosił ordynariusz krakowskiej prowincji franciszkanów, o. Mariusz Kozioł.

Pasterz diecezji publicznie podziękował franciszkanom za to, że ćwierć wieku temu przyjęli zaproszenie i przybyli do Zielonej Góry; za „świadczenie miłości” zakonników, za modlitwę, za ich posługę wobec wiernych i duchowieństwa diecezjalnego; za ogrom dobra udzielanego Kościołowi lokalnemu przez te lata.



Minister prowincjalny franciszkanów wyraził żal, że po tylu latach wciąż nie udało się skończyć budowy kościoła. I jednocześnie podziękował wszystkim za cierpliwość i nieustanne wsparcie.

Ksiądz biskup powiedział prowincjałowi, aby się nie smucił, nie tracił nadziei, bo świątynia w Jerozolimie była budowana przez 46 lat (por. J 2,20).

O. Mariusz Kozioł podkreślił w okolicznościowym kazaniu, że obecność franciszkanów w Zielonej Górze ma najpierw służyć ludziom – żywemu Kościołowi, by się odnawiał, wzrastał w łasce Bożej, by dało się w nim odnaleźć ducha miłosierdzia i braterstwa, ducha misyjnego – wyjścia z Ewangelią, by tętniło tu życie Eucharystyczne.

Przy okazji przypomniał wybrane cechy charyzmatu franciszkańskiego. Wśród nich wskazał na umiłowanie Boga jako najwyższego dobra, skromność (pokorę), braterstwo, ducha pokoju i uprzejmości oraz radość. Przełożony prowincji, na prośbę

miejscowego konwentu, wręczył dwie Nagrody Prowincji ludziom szczególnie zasłużonym dla klasztoru i parafii. Jedną dla Małgorzaty i Jacka Pankiewiczów „w dowód uznania za długoletnią, ofiarną pomoc i zaangażowanie w życie parafii, projektowanie kaplicy i klasztoru, duszpasterstwo parafialne oraz dbałość i troskę o wystrój kaplicy”.

Drugą dla Mikołaja Kłapocia „w dowód uznania za długoletnią, ofiarną pomoc poprzez nieodpłatne pełnienie funkcji inspektora nadzoru budowlanego budowy klasztoru i kościoła w Zielonej Górze oraz za troskę o należyte przygotowanie i wykonanie prac budowlanych na chwałę Bożą i dla pożytku ludzi”. Nagrodzeni tym samym zostali wpisani do Księgi Przyjaciół i Dobroczyńców Prowincji.

Po mszy św. wierni z zaproszonymi gośćmi udali się na piknik parafialny i na zwiedzanie budowanej świątyni. Przy tej okazji podziękowania, gratulacje i życzenia franciszkanom złożyli przedstawiciele kierownictwa Lubuskiego Urzędu Wojewódzkiego oraz Liceum Ogólnokształcącego nr 1 w Zielonej Górze.

Franciszkanów do Zielonej Góry zaprosił ówczesny ordynariusz diecezji zielonogórsko-gorzowskiej, bp Adam Dyczkowski. W swoim liście napisał: „Mam nadzieję, że duchowi synowie św. Franciszka z Asyżu wniosą w życie miasta i diecezji nie tylko bogatą tradycję franciszkańską, ale także świadectwo mocy zwycięskiej wiary, ujawnione w postawie i męczeństwie św. Maksymiliana Marii Kolbego”. 20 maja 1999 r. została podpisana umowa między Kurią Diecezjalną w Zielonej Górze a franciszkanami z krakowskiej Prowincji św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię, na mocy której zakonnikom został przekazany teren pod budowę kościoła i centrum duszpasterskiego. 7 lipca 1999 r. Urząd Miejski w Zielonej Górze wydał pozwolenie na budowę przy ul. Kilińskiego tymczasowej kaplicy.

22 sierpnia 1999 r. ogłoszony został dekret biskupa o utworzeniu w Zielonej Górze parafii pod wezwaniem św. Franciszka z Asyżu. Bracia zamieszkali w domu przy ul. Wiśniowej 12, wypożyczonym przez diecezję. Po przekazaniu parafii, bracia rozpoczęli posługę katechetyczną w szkołach podstawowych i średnich i przystąpili do budowy tymczasowej kaplicy. W zimie na przełomie lat 1999/2000 budowę doprowadzono do takiego stanu, że można w niej było już odprawiać msze św. i nabożeństwa. Bracia zorganizowali ponadto w zielonogórskim amfiteatrze Ogólnopolski Festiwal „Pokój i Dobro”.

W kwietniu 2003 roku rozpoczęto budowę kościoła i klasztoru. Klasztor oddano do użytku i poświęcono w roku 2009, natomiast prace przy budowie kościoła trwają do dziś.

Dotychczasowi proboszczowie to: o. Zdzisław Tamiola, o. Stanisław Glista, o. Stanisław Czerwonka i o. Bronisław Staworowski. jms



## PAULIŚCI ZAKOŃCZYLI KAPITUŁĘ REGIONU POLSKA-UKRAINA

Jak ożywić tożsamość wydawcy, przy jednoczesnym byciu zakonnikiem, starającym się żyć pełnią swojej zakonnej konsekracji. Przed takim pytaniem stanęli pauliści, jacy w dniach 27 września – 1 października obradowali w Częstochowie na swojej kapitule regionalnej.

Kapituła Regionu Polska-Ukraina Towarzystwa Świętego Pawła zgromadziła zakonników, jacy na co dzień wypełniają swoją misję w obu tych krajach. W trakcie spotkania, pauliści pracując razem w duchu synodalnym, opracowali istotne dla siebie linie programowe, które będą starali się realizować w ciągu najbliższych trzech lat. Wśród nich znalazły się takie zagadnienia jak ożywienie życia wspólnotowego i powrót do tożsamości wydawcy, który pracuje w duchu św. Pawła.

Zakonnicy podkreślali, że wzorem Apostoła Narodów chcą głosić Ewangelię odważnie, i tak jak św. Paweł, wchodzić w nowe obszary, gdzie możliwa jest ewangelizacja.



W spotkaniu brał udział także przybyły z Rzymu przełożony generalny zgromadzenia ks. Domenico Soliman. Jak podkreślił, ważne jest to, aby bazując na dobru, które wciąż dokonuje się przez nasze codzienne apostołstwo, nie

zapominać o nowych horyzontach i o pragnieniu być „wydawcami pawłowymi”, czyli apostołami na wzór św. Pawła i bł. Jakuba Alberionego.

W trakcie kapitulej regionalnej, pauliści wybrali także zarząd regionalny, który tworzyć będą obok nominowanego już wcześniej przełożonego regionalnego (prowincjała) ks. Mariusza Krawca SSP, dwaj radni regionalni: ks. Przemysław Kosior i ks. Cyprian Kostrzewa.

Pauliści w Polsce obecni są od 1978 roku. Siedzibą przełożonego prowincjalnego jest Częstochowa, gdzie mieści się też wydawnictwo Edycja Świętego Pawła. Zgromadzenie posiada także domy w Warszawie, Lublinie oraz w Małopolskich koło Częstochowy. Od 2014 roku pauliści obecni są także we Lwowie na Ukrainie, gdzie prowadzą działalność języku ukraińskim w ramach działającego tam Wydawnictwo Świętego Pawła.

Za: [www.ekai.pl](http://www.ekai.pl)

## O. WIESŁAW DAWIDOWSKI O DUSZPASTERSTWACH OBCOKRAJOWCÓW: ŻYJEMY W FENOMENIE MIGRACJI

– Żyjemy w fenomenie migracji, który dopiero się zaczął. Kościół musi znaleźć odpowiedź na to, w jaki sposób te osoby przygarnąć i pokierować tutaj na miejscu – mówi w rozmowie z KAI dyrektor Duszpasterstw Obcojęzycznych w Polsce, o. Wiesław Dawidowski OSA. Duszpasterstwa te oferują pomoc duchową, psychologiczną, a nawet społeczną. – Dla wielu tych osób Kościół jest ważnym punktem odniesienia. Dzięki temu mają jakieś poczucie stabilności – dodaje. W tym roku Kościół katolicki obchodził 110 Światowy Dzień Migranta i Uchodźcy. Na świecie jest około 150 milionów uchodźców, a także ponad 300 mln migrantów zarobkowych. W Polsce przebywa obecnie ok. 2,5 mln cudzoziemców, z czego prawie milion to uchodźcy z Ukrainy.

**Maria Olek (KAI): Kiedy i dlaczego powstały w Polsce ośrodki duszpasterstw obcojęzycznych?**

O. Wiesław Dawidowski, OSA: – To była potrzeba chwili, związana z wyzwaniem migracji w świecie. To także odpowiedź na apel św. Jana Pawła II, jak i Papieża Franciszka, aby wyjść naprzeciw potrzebom duszpasterskim katolików innych ras i języków, którzy z różnych przyczyn znaleźli się na terenie naszego kraju. Ten fenomen znany jest już od czasów I wojny światowej, a my Polacy doświadczyliśmy tego po II wojnie Światowej i w czasie komunizmu.

**Ile działa u nas takich ośrodków?**

– W chwili obecnej w Polsce jest nas 23 różnych duszpasterzy obcokrajowców, zgromadzonych w około 20 ośrodkach, szczególnie w dużych aglomeracjach miejskich. Te najbardziej znane to Warszawa, Wrocław, Katowice, ale także Poznań, Gdańsk czy Koszalin i Kołobrzeg, Płock. Mamy także duże skupisko obcokrajowców w Lublinie, w tym cudzoziemców pochodzących z Ukrainy, ale również studentów z Afryki.

**Jaką rolę pełnią te duszpasterstwa?**

– Towarzyszą obcokrajowcom w życiu sakramentalnym tutaj w kraju. Wspierają integrację i asymilację z lokalnym

środowiskiem na tyle, na ile to możliwe. Dokument papieża Franciszka „Erga migrantes caritas Christi” podkreśla nie tylko konieczność przygarnięcia uchodźców, migrantów, osób zrehabilitowanych, ale również zaprasza ich samych do poznania lokalnej kultury, do jej poszanowania. Naszą rolą jest pokazanie tego, co jest dla nas wspólne, czyli wiara w Jezusa Chrystusa. To od Niego czerpiemy wzorzec na wspólną drogę ku Bogu. Uważam, że te duszpasterstwa przełamują lęki wobec migrantów, jakie są zauważalne w niektórych polskich środowiskach.



**Jaka pomoc jest jeszcze oferowana?**

– Poza pomocą duchową, to także pomoc psychologiczna. Często są to osoby, które potrzebują głębszego towarzyszenia, wsparcia emocjonalnego, medycznego, rzadziej materialnego. Jeśli ktoś dostanie się do Polski, to na ogół potrafi zadbać o własne źródło dochodu. Bardziej potrzebna jest pomoc prawna, czyli wskazanie drogi, kierunku, np. jak zalegalizować czy przedłużyć swój pobyt w Polsce. Można to nazwać usługą społeczną.

**Czego jeszcze potrzebują?**

– My duszpasterze staramy się wyjść naprzeciw oczekiwaniom tych osób. Cały czas podkreślamy, że katolicyzm to uniwersalność. Dla wielu tych osób kościół jest ważnym punktem odniesienia. Dzięki temu mają jakieś poczucie stabilności. Widzę

wielkie zapotrzebowanie na sakrament pojednania, a podczas niego poruszanie indywidualnych i wrażliwych treści. Ważna jest również możliwość przygotowania się do Chrztu Świętego czy Bierzmowania dla osób dorosłych. Poprzez kursy przygotowujemy narzeczonych do zawarcia związku małżeńskiego. Rozwijamy się.

### Czy wiemy, ilu ludzi należy do duszpasterstw obcojęzycznych?

– W moim duszpasterstwie anglojęzycznym gromadzi się ok. 450 osób z 20 różnych narodowości z każdego kontynentu. Są to osoby bardzo różne, od pracowników ambasad po studentów, sprzątaczkę, gospodynię czy osoby pracujące w firmach IT. Podobna liczba jest w duszpasterstwie w Katowicach, we Wrocławiu. Dostyc dużo jest także w Lublinie. Są także inne duszpasterstwa językowe. Jest np. niepoliczalna rzesza Białorusinów, którzy się bardzo szybko asymilują, podobnie Ukraińcy. Żyjemy w fenomenie migracji, który dopiero się zaczął. Kościół musi znaleźć odpowiedź na to, w jaki sposób te osoby przyciągnąć i pokierować tutaj na miejscu.

### Z jakich narodowości jest najwięcej?

– W duszpasterstwie, które prowadzę, kiedyś to byli głównie biali Amerykanie i Irlandczycy. Dzisiaj zauważam dominację Hindusów i Afrykańczyków z różnych krajów Afryki. Jest spora grupa cudownych młodych ludzi z Bliskiego Wschodu. Bardzo aktywni są Filipińczycy, prętnie się integrujący się między sobą w swojej społeczności, która nazywa się „Pinoys In Poland”. Spotykają się zatem także w ramach własnych spotkań.

### W jakich językach prowadzone są duszpasterstwa?

– W języku angielskim, francuskim, ukraińskim, białoruskim, wietnamskim, niemieckim, węgierskim. Mamy także duszpasterstwo Ormian, czyli język armeński. Duszpasterstwo chińczyków prowadzą ojcowie werbiści. Jest duża różnorodność. Nie ma duszpasterstwa rosyjskojęzycznego.

### Czy jest potrzeba utworzenia duszpasterstwa rosyjskojęzycznego?

– To jest bardzo delikatna sprawa. Istnieje w Polsce Prawosławny Kościół Autokefaliczny i tam powinniśmy odsyłać osoby prawosławne. Trudno powiedzieć, ilu łacińskich katolików jest wśród Rosjan, znajdujących się w Polsce. Musimy być przygotowani na niespodzianki. Migracje są wynikiem pewnych zjawisk politycznych, społecznych, są częścią większych kryzysów. Nie wiemy, co nas jeszcze czeka.

### A jak wygląda specyfika duszpasterstwa Romów?

– Mamy słabość w kontakcie z duszpasterzami Romów. To trochę szkoda, bo wiem, że działają na południu Polski. Razem z bp. Krzysztofem Zadarko – szefem całej naszej działalności – mamy nadzieję na zawiązanie współpracy także z nimi.

### Czy obserwuje Ojciec integrację obcokrajowców z Polakami?

– Na to składa się kilka czynników. Po pierwsze, znajomość języka albo jej brak. Po drugie, chęć w ogóle wyjścia poza swoją bańkę kulturową i sferę komfortu, do czego potrzeba wiele wysiłku. Po trzecie, brak wyjścia ku migrantom i obcokrajowcom ze strony polskich obywateli ze względu na kolor skóry czy różnice kulturowe. Integracja jest najłatwiejsza w przypadku pracy w jakiejś firmie, która tworzy jakąś społeczność. Zrozumiałe, że zawierane są znajomości i przyjaźnie pomiędzy pracownikami. Na ogół występuje wtedy, gdy dzieci migrantów idą do polskich szkół i uczą się w języku polskim. Obserwuję też życzliwość migrantów względem Polaków. Teraz podczas powodzi na południu Polski wielu duszpasterstw obcokrajowców angażuje się hojnie w pomoc polskim powodziarzom. Na tym poziomie dostrzegam właśnie integrację.

### Jaką rolę odgrywa w procesie adaptacji uchodźców JRS Poland – Jezuicka Służba Uchodźcom?

– Ojcowie jezuici wykonują fantastyczną robotę na skalę międzynarodową, ucząc języka polskiego i pracując szczególnie wśród ludzi pochodzących z Bliskiego Wschodu.

### Jakie są obecnie największe wyzwania duszpasterstw obcojęzycznych?

– To jest zawsze posiadania własnego niezależnego ośrodka. To także wyzwanie posiadania księży, którzy nie tylko będą znali język, ale będą umieli wejść w mentalność i kulturę ludzi, którzy do Polski przybywają. Przez blisko 25 lat pracuję wśród migrantów i obcokrajowców w Polsce, a jestem ciągle zaskakiwany przez rozmaite zwyczaje różnych kultur i ciągle się uczę. Ważne jest także to, aby nie usiłować prześlancować modelu polskiego katolicyzmu w tamtą stronę. Można podkreślać wskazać, że jesteśmy w Polsce i na przykład nas obowiązują pewne normy w liturgii, ale musimy pamiętać, że w Kościele powszechnym istnieje wielka różnorodność. Duszpasterz musi być na to przygotowany i wrażliwy. *Rozmawiała Maria Olek.* Za: [www.ekai.pl](http://www.ekai.pl)

## DOMINIKANIE: PUBLICZNA DZIAŁALNOŚĆ O. WOJCIECHA JĘDRZEJEWSKIEGO ZAWIESZONA

Dominikanie opublikowali komunikat ws. medialnych wystąpień o. Wojciecha Jędrzejewskiego OP. Poinformowano w nim, że jego „publiczna działalność została zawieszona aż do odwołania”. Więcej w komunikacie poniżej:

„W odpowiedzi na pojawiające się w przestrzeni publicznej pytania, informuję, że w związku z otrzymanym zgłoszeniem dotyczącym o. Wojciecha Jędrzejewskiego OP prowadzone są czynności kanoniczne. Zgodnie z procedurami przyjętymi w naszej Prowincji, publiczna działalność o. Wojciecha Jędrzejewskiego OP została zawieszona aż do odwołania. Ze względu na dobro prowadzonych działań nie możemy w tej chwili udzielić dodatkowych informacji”.

Szymon Popławski OP  
socjusz prowincjała

\*\*\*

O. Wojciech Jędrzejewski OP to kaznodzieja i rekolekcjonista, współtworzy Dominikański Ośrodek Kaznodziejski. Były katecheta, duszpasterz młodzieży i studentów. Współpracownik licznych mediów. Głosi rekolekcje i misje parafialne, posługuje słowem księżom i siostrom zakonnym. Prowadzi warsztaty czytania Pisma Świętego, które adresuje do małych grup duszpasterskich. Koordynuje warsztaty kaznodziejskie dla kapłanów. Zajmuje się również indywidualnym coachingiem kaznodziejskim. Za: [www.ekai.pl](http://www.ekai.pl)

## Refleksja tygodnia

## HOMILIA PAPIESKA NA ROZPOCZĘCIE SESJI SYNODU BISKUPÓW

O powołaniu chrześcijan do głoszenia wszystkim radości Ewangelii, a także o potrzebie modlitwy w intencji pokoju „zwłaszcza w tej dramatycznej godzinie naszej historii” mówił Franciszek w homilii podczas Mszy św. wznawiającej prace XVI Zwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów. Zapowiedział, że w niedzielę 6 października będzie się modlił o pokój na różańcu w bazylice Matki Bożej Większej. Zaapelował też do wiernych, by 7 października, przeżyć jako dzień modlitwy i postu w intencji pokoju na świecie.

## HOMILIA PAPIESKA

Dzisiaj obchodzimy liturgiczne wspomnienie Świętych Aniołów Stróżów i wznawiamy sesję plenarną Synodu Biskupów. Wsluchując się w to, co podpowiada Słowo Boże, możemy zaczerpnąć inspirację do naszej refleksji z trzech obrazów: *głos*, *schronienie* i *dziecko*.

Po pierwsze, *głos*. W drodze do Ziemi Obiecanej Bóg poleca ludowi, by słuchał „głosu anioła”, którego posłał (por. *Wj* 23, 20-22). Jest to obraz bardzo nam bliski, ponieważ Synod jest również wędrówką, w trakcie której Pan składa w nasze ręce historię, marzenia i nadzieje wielkiego Ludu: sióstr i braci rozproszonych po całym świecie, ożywianych tą samą wiarą, pobudzanych tym samym pragnieniem świętości, abyśmy wraz z nimi i dla nich starali się zrozumieć, jaką drogą podążać, aby dotrzeć tam, gdzie On chce nas zaprowadzić. Ale jak my możemy wysłuchać się w „głos anioła”?

Jednym ze sposobów jest z pewnością podejście z szacunkiem i uwagą, na modlitwie i w świetle Słowa Bożego, do wszystkich głosów zebranych w ciągu tych trzech lat pracy, dzielenia się, zestawienia i cierpliwego wysiłku oczyszczania umysłu i serca. Chodzi o słuchanie i zrozumienie *głosów*, to znaczy idei, oczekiwań, propozycji, z pomocą Ducha Świętego, aby wspólnie rozecznać *głos* Boga przemawiającego do Kościoła (por. Renato Corti, *Quale prete?*, Niepublikowane notatki). Jak wielokrotnie przypominaliśmy, nasze zgromadzenie nie jest zgromadzeniem parlamentarnym, lecz miejscem słuchania w komunii, gdzie, jak mówi św. Grzegorz Wielki, to, co ktoś ma w sobie częściowo, posiada całkowicie inny, i chociaż niektórzy mają szczególne dary, wszystko należy do braci w „miłości Ducha” (por. *Homilie na Ewangelie*, XXXIV).

Aby tak się stało, jest jeden warunek: trzeba abyśmy uwolnili się od tego, co w nas i między nami może przeszkodzić „miłości Ducha” w tworzeniu harmonii w różnorodności. Nie może usłyszeć głosu Pana ten, kto arogancko zakłada i twierdzi, że ma do tego wyłączne prawo (por. *Mk* 9, 38-39). Każde słowo trzeba przyjąć z wdzięcznością i z prostotą, aby stało się dla nas echem tego, co Bóg dał dla dobra braci (por. *Mt* 10, 7-8). Mówiąc konkretnie, uważajmy, by nie zamienić naszego wkładu w punkty, których trzeba bronić, lub programy, które należy ustanowić, lecz ofiarujemy je jako dary, którymi trzeba się dzielić, będąc gotowymi nawet poświęcić to, co partykularne, jeśli może to służyć wniesieniu czegoś nowego do wspólnego życia zgodnie z Bożym planem. W przeciwnym razie doprowadzimy do zamykania się w dialogach między głuchymi, gdzie każdy próbuje „obrócić wodę na swój młyn”, nie słuchając innych, a przede wszystkim nie słuchając głosu Pana.

Nie my posiadamy rozwiązania problemów, przed którymi стоимy, lecz Pan (por. *J* 14, 6), i pamiętajmy, że na pustyni się nie żartuje: jeśli nie zwracamy uwagi na przewodnika, zakładając, że jesteśmy samowystarczalni, może umrzeć z głodu i pragnienia, pociągając za sobą innych. Wsluchujmy się zatem w głos Boga i Jego anioła, jeśli naprawdę chcemy bezpiecznie podążać naszą drogą pomimo ograniczeń i trudności (por. *Ps* 23, 4).

I to prowadzi nas do drugiego obrazu: *schronienia*. Jego symbolem są strzegące skrzydła: „pod Jego skrzydła się schronisz” (*Ps* 91, 4). Skrzydła są silnymi narzędziami, zdolnymi unieść ciało z ziemi, dzięki swoim energicznym ruchom. Jednak, choć tak silne, mogą również zostać opuszczone i złożone, stając się tarczą i gościnnym gniazdem dla maleństw, potrzebujących ciepła i ochrony.



Jest to symbolem tego, co Bóg czyni dla nas, ale także wzór do naśladowania, szczególnie w tym wydarzeniu zgromadzenia. Jest wśród nas, drodzy bracia i siostry, wiele osób silnych, dobrze przygotowanych, zdolnych wznieść się na wyżyny, dzięki energicznym ruchom refleksji i genialnym spostrzeżeniom. Wszystko to jest bogactwem, które nas pobudza, uskrzydla, czasami zmusza do bardziej otwartego myślenia i zdecydowanego pójścia naprzód, a także pomaga nam, by trwać mocni w wierze nawet w obliczu wyzwań i trudności. Serce otwarte, serce prowadzące dialog. Serce zamknięte we własnych przekonaniach nie należy do Ducha Pańskiego, to nie jest od Pana. Otwarcie się jest darem, który musi być połączony, we właściwym czasie, z umiejętnością rozluźnienia mięśni i pochylenia się, by dać się sobie nawzajem jako gościnnie uścisk i miejsce schronienia: być, jak powiedział św. Paweł VI, „domem [...] braci, pracownią intensywnej działalności, wieczernikiem żarliwej duchowości” (*Przemówienie do Rady Prezydium Konferencji Episkopatu Włoch (C.E.I.)*, 9 maja 1974).

Tutaj każdy poczuje się wolny, by wyrazić się w sposób tym bardziej spontaniczny i swobodny, im bardziej dostrzeże wokół siebie obecność przyjaceli, którzy go lubią, szanują, doceniają i pragną wysłuchać tego, co ma do powiedzenia.

I nie jest to dla nas tylko technika „ułatwiania” – prawdą jest, że na Synodzie są „ułatwiający”, ale to ma nam pomóc lepiej iść naprzód – nie jest to tylko technika ułatwiania dialogu lub dynamiki komunikacji grupowej: przygarnięcie, ochrona i zatroszczenie się przynależą w istocie do samej natury Kościoła. Przygarnięcie, ochrona i zatroszczenie się. Kościół jest z samego swego powołania gościnnym miejscem spotkań, gdzie „kolegialna

miłość wymaga doskonałej harmonii, z której wynika jego siła moralna, jego duchowe piękno, jego przykładowość” (*tamże*). To słowo jest bardzo ważne, „harmonia”. Nie ma większości, mniejszości; to może być pierwszy krok. To, co jest ważne, co jest fundamentalne, to harmonia, harmonia, którą może zapewnić tylko Duch Święty. On jest mistrzem harmonii, który przy tak wielu różnicach jest w stanie stworzyć jeden głos, przy tak wielu różnych głosach. Pomyślmy o poranku Pięćdziesiątnicy, o tym, jak Duch Święty stworzył tę harmonię w różnicach. Kościół potrzebuje „miejsc spokojnych i otwartych”, które trzeba tworzyć przede wszystkim w sercach, gdzie każda osoba czuje się akceptowana jak dziecko w ramionach matki (por. *Iz* 49, 15; 66, 13) i jak dziecko podniesione do policzka ojca (por. *Oz* 11, 4; *Ps* 103, 13).

I tak dochodzimy do trzeciego obrazu: *dziecka*. To sam Jezus w Ewangelii „stawia je pośrodku”, ukazuje uczniom, zapraszając ich do nawrócenia i stania się maluczkimi jak ono. Zapytali Go, kto jest największy w królestwie niebieskim: odpowiada, zachęcając ich, by stali się maluczcy jak dziecko. Ale nie tylko: dodaje również, że przyjmując dziecko w Jego imię, przyjmujemy Jego samego (por. *Mt* 18, 1-5).

Dla nas ten paradoks jest ważny. *Synod*, biorąc pod uwagę jego znaczenie, w pewnym sensie wymaga od nas bycia „wielkimi” – w umyśle, w sercu, w wizjach – ponieważ kwestie, które mają być poruszone, są „wielkie” i delikatne, a scenariusze, w których się znajdują, są szerokie, powszechne. Ale właśnie z tego powodu nie możemy pozwolić sobie na oderwanie wzroku od dziecka, które Jezus stale umieszcza w centrum naszych spotkań i stołów roboczych, aby przypomnieć nam, że jedynym

sposobem na „sprostanie” powierzonym nam zadaniu jest uniżenie się, uczynienie siebie maluczkimi i pokorne przyjęcie siebie nawzajem jako takich. Najwyższym w Kościele jest ten, kto najbardziej się zniża.

Pamiętajmy, że właśnie czyniąc siebie małymi, Bóg „pokazuje czym jest prawdziwa wielkość, a nawet – co znaczy być Bogiem” (Benedykt XVI, *Homilia w Święto Chrztu Pańskiego*, 11 stycznia 2009 r.). To nie przypadek, że Jezus mówi, iż aniołowie dzieci „wpatrują się zawsze w oblicze Ojca [...], który jest w niebie” (*Mt* 18, 10): że są oni jakby „teleskopem” miłości Ojca.

Bracia i siostry, podejmijmy na nowo tę kościelną wędrówkę, ze wzrokiem skierowanym na świat, ponieważ wspólnota chrześcijańska jest zawsze w służbie ludzkości, aby głosić wszystkim radość Ewangelii. Potrzebujemy tego, zwłaszcza w tej dramatycznej godzinie naszej historii, podczas gdy wichry wojny i pożary przemocy nie przestają nękać całych ludów i narodów.

Aby wypraszać za wstawiennictwem Najświętszej Maryi Panny dar pokoju, w przyszłą niedzielę udam się do Bazyliki Matki Bożej Większej, gdzie odmówię Różaniec Święty i skieruję do Najświętszej Dziewicy żarliwe błaganie; jeśli to możliwe, proszę również was, członków Synodu, abyscie dołączyli do mnie przy tej okazji.

I proszę wszystkich, aby następnego dzień, 7 października, przeżyć jako dzień modlitwy i postu w intencji pokoju na świecie.

Podążajmy razem. Wsłuchajmy się w głos Pana. I pozwólcmy się prowadzić powiewowi Ducha. [Za: www.vatican.va](http://www.vatican.va)

## Wiadomości ze świata

### KARD. MARIO GRECH: WSZYSCY CHCĄ REFORM, ALE NIE WSZYSCY TAKICH SAMYCH

Podczas otwarcia XVI Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów na temat synodalności, jego sekretarz generalny kard. Mario Grech wyraził swój sceptycyzm wobec pomysłów reformatorskich w Kościele. „Wiele osób uważa, że celem synodu jest strukturalna zmiana w Kościele, reforma” – powiedział kard. Grech w środę wieczorem w watykańskiej auli synodalnej.

To pragnienie jest obecne w całym Kościele. „Wszyscy tego chcemy, ale nie wszyscy mamy ten sam pomysł na reformę i jej priorytety” – powiedział kardynał. W tej sytuacji dobrze jest zaufać Bogu: „Gdyby Duch Święty nie miał pierwszeństwa w naszej pracy, cel synodu byłby administracyjno-prawny lub polityczny, a nie kościelny” – stwierdził.

Sekretarz generalny Synodu podkreślił, że zgromadzenie czeka intensywna praca i powtórzył, że Synod jest zasadniczo „szkołą rozeznawania”. „Na Synodzie Kościół gromadzi się wraz z papieżem, aby wspólnie rozeznawać w sensie dojrzałego wykonywania synodalności jako stylu i metody” – powiedział kard. Grech. W tym kontekście Kościół

synodalny może być również propozycją dla dzisiejszego społeczeństwa.



„Rozeznawanie kościelne może być przykładem dla każdego rodzaju zgromadzenia, które musi znaleźć złotą zasadę poszukiwania prawdy i dobra wspólnego, słuchając siebie nawzajem” – zaznaczył kardynał.

Przypomniał, że posługa Piotrowa jest „osią katolickiej synodalności”, a proces synodalny ma na celu pomóc papieżowi w jego rozeznaniu dla całego Kościoła. Kard. Grech położył szczególny nacisk na rolę biskupów jako nauczycieli i gwarantów rozeznania kościelnego, sprawowanego w Kościołach lokalnych,

konferencjach episkopatu lub zgromadzeniach kontynentalnych. „Kościół synodalny zależy w dużej mierze od biskupa synodalnego” – powiedział kardynał.

Po rozpoczynającym się zgromadzeniu synodalnym nastąpi faza wdrażania tego, co dojrzało w procesie synodalnym od 2021 roku. „Im bardziej rezultat dotrze do Kościołów, tym bardziej nie będzie wynikiem naszych wysiłków, ale owocem posłusznego słuchania Ducha Świętego” – podkreślił kard. Grech.

#### Uczestnicy Synodu z terenów objętych wojną

W swoim przemówieniu inauguracyjnym sekretarz generalny Synodu przypomniał również około 350 obecnym uczestnikom o konfliktach zbrojnych na całym świecie. „Kiedy świętujemy to Zgromadzenie Ogólne, w wielu częściach świata toczą się wojny” – powiedział kard. Grech i dodał: „Jesteśmy u progu rozszerzenia się konfliktów”. „Ile jeszcze pokoleń będzie musiało minąć, zanim walczące narody będą mogły usiąść i ponownie ze sobą porozmawiać, aby wspólnie budować pokojową

przyszłość?” – pytał kardynał. W szczególności powitał wśród uczestników Synodu „siostry i braci, którzy pochodzą ze stref wojennych lub narodów, w których naruszane są ich podstawowe wolności”. „Dzięki ich głosom możemy usłyszeć

krzyki i łzy tych, którzy cierpią z powodu bomb, zwłaszcza dzieci, które oddychają tym klimatem nienawiści” – powiedział kard. Grech. Zaznaczył, że chrześcijanie są wezwani do modlitwy o pokój dla wszystkich narodów. Jego zdaniem fakt,

że mężczyźni i kobiety ze wszystkich części świata spotkali się na Synodzie Kościoła powszechnego, aby słuchać siebie nawzajem, jest znakiem sprzeciwu dla świata”. Za: [www.ekai.pl](http://www.ekai.pl)

## SYNOD: GRUPA STUDYJNA POSTULUJE, BY ŻYCIE KLERYKÓW BYŁO BLISKIE ŻYCIA LUDU BOŻEGO

Pełniejszy udział w życiu ludu Bożego kandydatów przygotowujących się do kapłaństwa w seminariach postuluje Grupa Studyjna 4, zajmująca się „Rewizją Ratio Fundamentalitatis Institutio-nis Sacerdotalis w misyjnej perspektywie synodalnej”, której działalność została zaprezentowana podczas wczorajszej popołudniowej pierwszej kongregacji generalnej XVI Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów w Watykanie.

W dokumencie negatywnie oceniono styl formacji seminaryjnej „jako długotrwałego doświadczenia z dala od ludu Bożego, przewidując udział świeckich w planowaniu formacji oraz włączenie doświadczeń innowacyjnych i misyjnych, uzupełniających proces formacji seminaryjnej. Postuluje się również zapewnienie niezbędnego czasu i przestrzeni na pogłębienie i zweryfikowanie powołanie do posługi święceń i charyzmatu celibatu w

intensywnym życiu duchowym. Ponadto wskazano na potrzebę, by w całym okresie formacji kandydaci poprzez otwartość na zwykłe życie oraz życie wspólnot chrześcijańskich mogli przejść proces solidnego integralnego dojrzewania.

Tekst zaleca zapewnienie, aby wszystkie aspekty formacji były dostosowane do specyfiki każdego kandydata, nie tracąc z oczu faktu, iż centralną rzeczą jest rozeznanie powołania, które pochodzi od Boga i że życie kapłana umacnia się poprzez nieustannie rosnącą przyjaźń z Jezusem. Chodzi o „osobiste towarzyszenie każdemu kandydatowi w wewnętrznym wsłuchiowaniu się w to, co jest w nim, a jednocześnie wspieranie, z jednej strony, prawdziwego braterstwa między wyświęconymi szafarzami, którego często wciąż brakuje, a z drugiej strony, żywej relacji ze świeckimi mężczyznami i kobietami, która pomaga im utrzymać relację z tym, z czego składa się życie jako koniecznymi warunkami rozwoju dojrzałej osobowości, która jest niezbędna dla równowagi afektywnej, samokontroli, zintegrowanej seksualności i zapobiegania pladze nadużyć”.

Za: [www.vaticannews.va](http://www.vaticannews.va)

## JEZUICI WSPIERAJĄ UCHODźCÓW W LIBANIE

Dziesiątki tysięcy ludzi zostało zmuszonych do opuszczenia swoich domów w Libanie w wyniku eskalacji konfliktu między Hezbollahem a Izraelem. W odpowiedzi na pilną sytuację humanitarną, jezuicki kościół św. Józefa w Bejrucie otworzył swoje drzwi dla około 70 Sudańczyków, przesiedlonych z powodu trwających walk. Zostali oni odrzuceni w innych ośrodkach ze względu na status migrantów. Inicjatywa została podjęta przez Jezuicką Służbę Uchodźcom (JRS) oraz Centrum Migrantów Arrupe. Ojciec Michael Zammit SJ, prowincjał Prowincji Bliskiego Wschodu Towarzystwa Jezusowego, opowiada o kraju zagrożonym w niepewności i przemocy:

Szpital uniwersytecki jezuitów św. Józefa w Bejrucie, po atakach bombowych robił przerażające wrażenie. Tylko we wtorek, 24 września, do szpitala trafiło ponad 80 rannych, z obrażeniami obejmującymi amputacje palców, rany twarzy i nieodwracalne uszkodzenia oczu.



W ostatni weekend miała miejsce masowa ucieczka z południa Libanu.

Dziesiątki tysięcy ludzi były w drodze na północ, a niektórzy zdołali pieszo przekroczyć granicę z Syrią. Pomimo tego chaosu, ojciec Zammit SJ znajduje pewne ukojenie w odwadze wspólnoty jezuitów, choć wielu z nich martwi się o swoje rodziny. Podkreślił także empatię, jaką okazują studentom mieszkającym w regionach zniszczonych przez bombardowania.

JRS działa w Libanie od 2013 roku, oferując uchodźcom wsparcie, edukację i pomoc psychospołeczną. Z powodu gwałtownej eskalacji konfliktu te działania zostały zawieszane, a wszystkie wysiłki skierowano na wsparcie w nagłych sytuacjach – poprzez dostarczanie podstawowych artykułów oraz materacy w schroniskach. Wiele osób pracujących dla JRS także zostało dotkniętych konfliktem i musiało uciekać z własnych domów z powodu bombardowań.

Za: [www.jezuici.pl](http://www.jezuici.pl)

## 7 PAŹDZIERNIKA - DZIEŃ MODLITWY, POSTU I POKUTY W INTENCJI POKOJU W ZIEMI ŚWIĘTEJ I NA CAŁYM ŚWIECIE

Patriarcha Jerozolimy, kard. Pierbattista Pizzaballa OFM ogłosił 7 października 2024 dniem modlitwy, postu i pokuty w intencji pokoju w Ziemi Świętej i na całym świecie. Mija właśnie rok od czasu, gdy „Ziemia Święta, nie tylko, znalazła się w tak ogromnej spirali przemocy i nienawiści, jakich wcześniej nie widziano i nie doświadczano”. Papież Franciszek apelował podczas śródowej audyencji ogólnej, aby społeczność międzynarodowa zatrzymała

„straszną eskalację” konfliktów zbrojnych. „Wyrażam swoją bliskość z narodem libańskim, który tak wiele wycierpiał w minionym czasie”. Wezwał także do modlitwy o pokój i za wszystkie narody, cierpiące z powodu wojen. Kustodia Ziemi Świętej przyłączyła się do tej inicjatywy. Ogłaszając dzień modlitw i pokuty, patriarcha wyraził stanowcze „potępienie bezsensownej wojny i tego, co ją wywołało” oraz zaapelował do przywódców politycznych o „znalezienie innych sposobów rozwiązania obecnego konfliktu, które uwzględnią zasady sprawiedliwości, godności i bezpieczeństwa dla wszystkich”. Kustosz Ziemi Świętej o. Francesco Patton OFM w liście skierowanym do zakonników na Bliskim Wschodzie zapewnił, że „jako Bracia Mniejsi

z Kustodii Ziemi Świętej przyjmujemy to zaproszenie (do modlitwy) z głębokim przekonaniem i poczynimy starania, by je wypełnić, zarówno osobiście, jak i w naszych wspólnotach. We wszystkich naszych wspólnotach, sanktuariach i parafiach będziemy przeżywać dzień 7 października jako dzień modlitwy, postu i pokuty". Jest to jednocześnie dzień wspomnienia Maryi Królowej Różańca Świętego. Stąd także zachęta, by docenić modlitwę różańcową i wyproszyć dar pokoju".

Łaciński Patriarcha Jerozolimy, kard. Pierbattista Pizzaballa zaproponował na ten dzień następującą modlitwę:

„Panie, Boże nasz, Ojczyźnie Pana Jezusa Chrystusa Ojczyźnie całej ludzkości, który na krzyżu Twojego Syna i poprzez dar Jego życia zechciałeś za tak wielką cenę zburzyć mur wrogości i niezgody, oddzielający narody i czyniący z nas nieprzyjaciół, ześlij do naszych serc dar Ducha Świętego, aby nas oczyścił z wszelkiego pragnienia przemocy, uczucia nienawiści i zemsty.

Niech On nas oświeci, abyśmy rozumieli niezbywalną godność każdej osoby ludzkiej; niech nas rozpali pragnieniem świata przepelnionego pokojem i pojednanego w prawdzie i sprawiedliwości, w miłości i wolności.

Boże wszechmogący i wieczny, w Twoich rękach są nadzieje ludzi i prawa wszystkich narodów, niech Twoja mądrość wspiera tych, którzy nami rządzą, aby dzięki Twej pomocy, stali się wyczuleni na cierpienia

ubogich oraz cierpiących wskutek przemocy i wojny. Spraw, aby działali w naszym regionie (świata) i na całej ziemi na rzecz wspólnego dobra i trwałego pokoju. Maryjo Dziewico, Matko nadziei, wypros nam dar pokoju dla Ziemi Świętej, która cię zrodziła, i dla całego świata". Amen.



Swoją zachętę do modlitwy Patriarcha Jerozolimy zakończył słowami: „Niech ta modlitwa pomaga nam pozostać wiernymi w powołaniu, ufając Bogu pośród niebezpieczeństw i trudności obecnego czasu. Niech pomoże także przezwyciężyć strach o własne bezpieczeństwo i możliwość wykonywania misji, która została nam powierzona przez Pana i przez Jego święty Kościół. Niech Pan obdarzy was spokojem!". Za: [www.terrasancta.pl](http://www.terrasancta.pl)

## XI KAPITUŁA GENERALNA GUANELLIANÓW

„Wierni i kreatywni charyzmatowi, współodpowiedzialni za misję, podejmując z Chrystusem wyzwania dzisiejszego świata” – pod takim tytułem rozpoczęła się XXI Kapituła Generalna Zgromadzenia Sług Miłości zwanych potocznie Guanellianami.

W dniach 6-25 października, w centrum duchowości guanelliańskiej w Barza

d’Ispra, w północnych Włoszech, 39 ojców kapitulnych zgromadzonych z 25 krajów świata, będzie obradować nad



tematem kapituły: Jak być wiernym charyzmatowi, a równocześnie będąc kreatywnym i twórczym w dzisiejszym zmieniającym się świecie. Jak wspólnie ze świeckimi realizować misję guanelliańską, odpowiadając w jedności z Chrystusem na wyzwania dzisiejszego świata.

Będzie to również kapituła wyborcza nowego ojca generała i jego rady.

Polską wspólnotę reprezentuje ks. Wiesław Baniak, na co dzień radny i sekretarz Delegatury Europejskiej. ks. Wiesław Baniak sdc

## KOŚCIÓŁ FRANCISZKANÓW W TROIS-RIVIÈRES 112 ŚWIATYNIĄ, KTÓRA SPŁONEŁA OD 2021 r. W KANADZIE

Kościół katolicki w Trois-Rivières w Quebecu kilka lat temu został sprzedany deweloperowi, a w budynkach obok niego nadal mieszkali zakonnicy. Ogień całkowicie zniszczył świątynię. Policja nie wie, jak doszło do pożaru.

Franciszkański kościół Matki Bożej od Siedmiu Radości Trois-Rivières w Quebecu zbudowano w 1914 r. W 2018 r. zdobiony freskami i witrażami budynek został sprzedany deweloperowi, który planował przekształcenie go w 40 lub 50 mieszkań. Mimo to parafia funkcjonowała, a w budynkach połączonych z kościołem mieszkało 11 franciszkanów.

Pożar, który wybuchł w czwartek o godz. 15:40 doszczętnie zniszczył konstrukcję. Zawaliła się jedna z dzwonnicy.

Zakonnikom udało się bezpiecznie wyjść z budynku. Ich przełożony, o. Guylain Prince nie ukrywał „szoku” z powodu tego, co się stało.

„Była to jedyna (w okolicy) parafia, która od ponad 100 lat była czynna. To my ją zbudowaliśmy. W kościele były freski przedstawiające św. Franciszka i witraże. To wspaniały kościół, niezwykły kościół” – powiedział o. Prince

„Spotkamy się z władzami miasta i zobaczymy, co możemy zrobić. To nie jest zwykły budynek, to budynek wyjątkowy” – powiedział z kolei Georges Mouradian, obecny właściciel kościoła. Przyczyna pożaru nie jest znana – podała lokalna policja.

Świątynia w Quebecu jest trzecim chrześcijańskim kościołem, który spłonął w ciągu jednego tygodnia. Wcześniej do fundamentów spalił się zbor anglikański w miejscowości Loon Lake w prowincji Saskatchewan. Całkowicie zniszczony przez ogień został także katolicki kościół z indiańskiego okręgu w prowincji Alberta. Z kolei w lipcu 2024 r. zupełnie spalony został anglikański

kościół św. Anny w Toronto. **Od wiosny 2021 r. w Kanadzie 112 kościołów, w większości katolickich, zostało doszczętnie spalonych, zdewastowanych lub zbezczeszczonech.**



## Wielki fejk

Akty agresji rozpoczęły się po tym, jak media opisały serię badań przeprowadzonych na terenie dawnych katolickich szkół z internatem. Georadar wykrył wówczas pewne anomalie w glebie. Największe dzienniki i telewizje stwierdziły, że są to masowe groby indiańskich dzieci odebranych rodzicom i siłą przetrzymywanych w katolickich placówkach. Opisywano historię narzucania dzieciom przemocą białej kultury, odbywały się demonstracje na rzecz naprawienia krzywdy z przeszłości, a papież

Franciszek przeprosił Indian za wyrządzone im przez katolików zło. Doszło też do serii dewastacji.

Oprócz kościołów, ucierpiał m.in. pomnik Jana Pawła II. Minęły ponad 2 lata, zanim w jednym z miejsc przebadanych georadarem przeprowadzono badania archeologiczne. Okazało się, że w ogóle nie ma tam grobów. W pozostałych miejscach wykopalisk nie było w ogóle. System katolickich (i należących do innych chrześcijańskich wyznań) szkół z internatem istniał od końca XIX w. do 1996 r.

## Kary, ale za co?

Poseł Partii Konserwatywnej Kanady (CPC) Jamil Jivani wezwał swoich przeciwników politycznych do poparcia projektu ustawy nakładającej surowsze kary na podpalaczy kościołów, twierdząc, że niedawna fala zniszczeń to „bardzo poważna kwestia”, która jest bezpośrednim „atakem” na rodziny oraz „wolność religijną w Kanadzie”. Tymczasem Leah Gazan, posłanka Nowej Partii Demokratycznej (socjaldemokracja) przedstawiła inny projekt ustawy. Zgodnie z nim, karane byłoby stwierdzenie, że działalność szkół z internatem nie była ludobójstwem. Natomiast w sierpniu 2024 r. gabinet premiera Justina Trudeau oświadczył, że powiększy wielomilionowy fundusz mający na celu badanie sprawy rzekomych śmierci małych dzieci i potajemnych pochówków w katolickich szkołach.

W licu 2021 r. Trudeau, komentując sprawę podpalenia kościołów, powiedział, że „w pełni rozumie” emocje związane z „haniebną historią”. Gerald Butts, były pierwszy sekretarz Trudeau (jego główny doradca) powiedział natomiast, że działania ludzi świętujących podpalenia kościołów „można zrozumieć”.

Za: [www.opoka.org.pl](http://www.opoka.org.pl)

# FELIETON O. PROF. JAROSŁAWA KUPCZAKA OP, UŚMIECHNIĘTA TEOLOGIA

Jakiś czas temu uczestniczyłem w naukowej konferencji polskich teologów, podczas której profesor fizyki mówiąc o ewolucji na poważnie potraktował tezę monogenistyczną o tym, że ludzkość rozpoczęła się od jednego człowieka, ew. jednej pary ludzi. Podczas dyskusji nad tym referatem zwrócono uwagę, że współczesna teologia generalnie porzuciła już koncepcję monogenistyczną, opowiadając się za poligenizmem. Niemniej, nie dopowiedziano w dyskusji, że teologia – jak to często bywało w historii Kościoła – porzuciła biblijną prawdę o pochodzeniu ludzkości od Adama i Ewy, ponieważ chciała być au courant, nowoczesna, co w ostatnim wieku oznaczało akceptację poligenizmu. Innymi słowy, teologia nie przychyliła się do poligenizmu ze względu na lepszą samoświadomość, pełniejsze zrozumienie Bożego Objawienia i własnych źródeł, ale dlatego, że powiedziano jej, że będzie śmieszna upierając się przy paradygmacie monogenistycznym.

A kuku, uśmiechnięta teologio. Jak zawsze w takich przypadkach, uśmiechnięci teologowie zostają wystrychnięci na dudków, wcześniej stając się oczywiście członkami ważnych towarzystw

naukowych i laureatami prestiżowych nagród. Dzisiejsza genetyka ewolucyjna odwraca obowiązujący w ciągu ostatnich dekad paradygmat poligeniczny, do którego za cenę naginania chrześcijańskiej Tradycji, teologii: św. Pawła, Augustyna i Tomasza z Akwinu, usiłowała przystosować się teologia. Uśmiechnięci teologowie chętnie zgadzali się na paradygmat poligeniczny, a przy tym byli gotowi zrezygnować z fundamentalnych dla teologii prawd, m.in. klasycznego rozumienia grzechu pierwotnego jako grzechu osobistego pierwszych ludzi i sposobu jego przekazywania jako zepsutej ludzkiej natury.

Dzisiaj w nauce powraca przekonanie, że homo sapiens zaczął się równocześnie nie na całej ziemi, ale w bardzo ograniczonym obszarze geograficznym, na który generalnie wskazuje geografia biblijna Starego Testamentu. Co więcej, najnowsze osiągnięcia bioinformatyki wskazują, że homo sapiens najprawdopodobniej rozpoczął się od mutacji genetycznej w jednym osobniku, ew. w jednej parze. Brzmi znajomo?

Kończy się jak zawsze. Uśmiechnięty Kościół, który chce koniecznie upodobnić się do aktualnych dogmatów kulturowych, zostaje ośmieszony, zresztą słusznie – będzie krytykowany w przyszłości za niewiedzę i popieranie stereotypów. Czy nie inaczej było w przeszłości, m.in. z arystotelesowskim mizoginizmem, przyjętym przez średniowieczną scholastykę jako udowodniony naukowo, który przyczynił się do wykluczenia kobiet z życia publicznego i edukacji w kulturze Zachodu? Dzisiaj to nie paryska Sorbona i Oxford są krytykowane za mizoginizm, ale Kościół.

Czy nie inaczej było z niewolnictwem, który był przez wieki był niepodważalnym i uzasadnionym antropologicznie elementem życia społecznego, politycznego i ekonomicznego Zachodu? Głos chrześcijan brzmiał słabo i mało przekonująco, a katolicy, kurie biskupie i katolickie parafie w różnych częściach świata same zatrudniały niewolników do różnych posług: bo inaczej się nie dało. I co? Wstyd.

Kary fizyczne dla dzieci w katolickich szkołach? Kary fizyczne były

obowiązującą częścią edukacji i wychowania przez znaczną część historii kultury Zachodu we wszystkich szkołach, także w szkołach chrześcijańskich: katolickich, protestanckich i prawosławnych. W niektórych krajach to właśnie Kościół katolicki z troski o rozwój dzieci wziął odpowiedzialność za edukację, więc kto

jest odpowiedzialny za bicie dzieci? To oczywiście: Kościół.

P.S. Ci, którzy poszukują wiedzy o zmianie paradygmatu poligenicznego na monogeniczny we współczesnej teorii ewolucji, mogą znaleźć online ciekawe materiały, m.in.: Genetyczny Adam – to on dał początek kluczowej mutacji? (prof. Paweł

Stankiewicz, prof. Anna Gambin, Radio Naukowe), *Defending Adam After Darwin* (Nicanor Austriaco, O.P., FranU Bioethics Lecture Series); *Defending Adam After Darwin* (Nicanor Austriaco, O.P., St. Charles Borromeo Seminary). *Tekst pierwotnie ukazał się na stronie: [www.opoka.org.pl](http://www.opoka.org.pl)*

Za: [www.info.dominikanie.pl](http://www.info.dominikanie.pl)

## Witryna Tygodnia

# STRONA INTERNETOWA POŚWIĘCONA ŚW. ANTONIEMU MARII ZACCARI



## ŚW. ANTONI ZACCARIA

Biografia Audiobook | 12 Listów  
7 Kazań | 12 Rozmyślań | Nowenna  
Myśl na Każdy Dzień | Podcasty



[www.antonizaccaria.eu](http://www.antonizaccaria.eu)

ZAPRASZAMY na stronę internetową ([www.antonizaccaria.eu](http://www.antonizaccaria.eu)) poświęconą św. Antoniemu Marii Zaccarii (1502-1539), założycielowi Zakonu Kleryków Regularnych św. Pawła – Barnabitów, Sióstr Anielanek św. Pawła i Laikatu św. Pawła Apostoła. Strona została stworzona z myślą o dzieleniu się wiedzą, inspiracją i duchowym dziedzictwem tego wyjątkowego świętego i odpowiedzi na pytania takie jak: „Kim był św. Antoni Maria Zaccarii i jak ubogacił tradycję duchowości katolickiej?”

### Na stronie znajdziemy:

**Biografię Świętego:** Dowiedzie się o fascynującym życiu św. Antoniego Zaccarii, jego drodze duchowej i wkładzie w historię Kościoła.

**Biografia Audiobook:** Fascynująca biografia „Rozpalił płomień wiary” w 50 odcinkach, o blisko 8 godz. długości, pióra Angelo Montonatego, czytana przez Ewę Domańską i Piotra Bajora, wprowadza nas w świat św. Antoniego Marii Zaccarii i jego burzliwej epoki XVI w., gdzie owoce jego świętości zbieramy po dzień dzisiejszy.

**Dzieła i Pisma:** Znajdziecie tu zbiór jego ważnych dzieł i pism, tj. 12 listów (dostępne w wersji audio), 7 kazań oraz Konstytucji, które były inspiracją dla Barnabitów, Anielanek i wielu osób świeckich na przestrzeni wieków.

**Modlitwy i Rozważania:** Zaprezentujemy zbiór modlitw, Litani do św. Antoniego Zaccarii (dostępne w wersji audio) i rozważań opartych na naukach św. Antoniego, takie jak Nowenna (dostępne w

wersji audio), oraz 12 Medytacji nad obrazem św. Antoniego M. Zaccarii (dostępne w wersji audio), jako Wiernego sługa Jezusa Chrystusa, które mogą służyć jako wsparcie duchowe w codziennym życiu.

**Podcasty Papieskie:** Poświęcone przesłaniem Papieża Jana Pawła II i Franciszka do Ojców Barnabitów. Te wyjątkowe i inspirujące nagrania, które przeniosą nas w świat duchowej mądrości i głębokiej refleksji, jakie te dwie wybitne postacie przekazywały zakonowi Ojców Barnabitów.

**Całoroczny duchowy kalendarz myśli św. Antoniego Marii Zaccarii:** Czytanie codziennie duchowego kalendarza może być wspaniałą praktyką duchową, która pozwala na rozwijanie głębszej relacji z



Bogiem oraz inspiruje do wzrostu duchowego.

### Oto kilka powodów, dlaczego warto codziennie korzystać z duchowego kalendarza:

**Dostarcza duchowej inspiracji:** Duchowy kalendarz zawiera różnorodne treści, takie jak modlitwy, rozważania, cytaty z Pisma Świętego i świętych, które mogą inspirować do refleksji nad życiem duchowym i wzmacniania relacji z Bogiem.

**Pomaga w codziennej modlitwie:** Czytanie duchowego kalendarza może stanowić punkt wyjścia do osobistej modlitwy i rozmowy z Bogiem. Inspirujące myśli i modlitwy zawarte w kalendarzu mogą pomóc w skupieniu i głębszej komunikacji z Bogiem.

**Wzmacnia duchową dyscyplinę:** Regularne czytanie duchowego kalendarza

może pomóc w kształtowaniu duchowej dyscypliny i umożliwić rozwijanie nawyku regularnej refleksji nad życiem duchowym.

**Prowadzi do wzrostu duchowego:** Czytanie codziennie duchowego kalendarza pozwala na stopniowy wzrost duchowy, zdobywanie nowych perspektyw, rozwijanie cnót oraz pokonywanie duchowych wyzwań.

**Umacnia więź z Kościołem i tradycją:** Wiele duchowych kalendarzy ma swoje korzenie w długiej tradycji kościelnej. Codzienne korzystanie z takiego kalendarza umożliwia bardziej świadome uczestnictwo w tej tradycji.

**Pomaga w radzeniu sobie z trudnościami:** Czytanie duchowego kalendarza może dostarczyć wsparcia i pocieszenia w trudnych momentach, dając nadzieję i perspektywę duchową.

**Buduje nawyk refleksji:** Regularne czytanie i refleksje nad duchowym kalendarzem pomagają w kształtowaniu nawyku codziennej refleksji nad życiem, wartościami i duchowymi celami. Pamiętaj, że najważniejsze jest nie tylko czytanie, ale także wprowadzanie w życie duchowych wartości i zasad, które zyskasz dzięki tej praktyce.

**Galeria i Multimedia:** Odkryjcie piękne obrazy, rzeźby oraz inne materiały wizualne związane ze św. Antonim Zaccarią. Dołączcie do naszej grupy czcicieli św. Antoniego Marii i odkryjcie wspaniały świat duchowego dziedzictwa św. Antoniego Zaccarii. Bądźcie z nami, by dzielić się modlitwą, refleksją i wiedzą na temat tego wybitnego Świętego.

Z wyrazami serdecznej wdzięczności i radości, o. Robert Kosek CRSP Inspirator i założyciel strony [www.AntoniZaccaria.eu](http://www.AntoniZaccaria.eu)

## Świat jest Boski



Nadwiślańskie szuwały jesienią

## Odeszli do Pana

### ŚP. O. GRZEGORZ KSIĄŻEK SP (1970-2024)

6 października 2024 roku po długiej i ciężkiej chorobie zmarł w szpitalu w Krakowie o. Grzegorz Książek. Miał 54 lata, z których 34 przeżył w Zakonie Pijarów.

Urodził się 7 kwietnia 1970 roku w Łodzi. W roku 1989 ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Juliusza Słowackiego. Interesował się literaturą i teatrem. Bezpośrednio po ukończeniu szkoły średniej rozpoczął nowicjat w Łowiczu, gdzie przyjął imię zakonne: „od św. Mikołaja”. Po rocznym nowicjacie złożył pierwszą profesję zakonną i rozpoczął studia filozoficzno-teologiczne w Instytucie Teologicznym Księży Misjonarzy w Krakowie na Stradomiu. Już będąc w seminarium wyrażał zainteresowanie misjami i ukończył kurs animatorów misyjnych prowadzony przez Sekretariat Misyjny Kurii Metropolitalnej w Krakowie. Włączył się w nurt duszpasterski Szkół Nowej Ewangelizacji. Interesował się literaturą, muzyką klasyczną i teatrem, utrzymując wiele

relacji z przedstawicielami świata kultury. W roku 1996 złożył śluby uroczyste w Zakonie Pijarów i przyjął święcenia diakonatu. Rok później przyjął święcenia prezbiteratu.



Jako kapłan rozpoczął pracę w kościele rektoralnym w Łowiczu (1997), następnie w pijarskiej parafii w Warszawie oraz w Lidzie na Białorusi (1998). Po usunięciu z

Białorusi został oddelegowany do pracy w pijarskiej parafii św. Jana Chrzyciela w Jeleniej Górze-Cieplicach (1999-2004), gdzie podjął posługę proboszcza. W roku 2004 podjął obowiązki wikariusza i katechety w parafii św. Kwiryna w Łapszach Niżnych. W roku 2007 został skierowany ponownie do podjęcia pracy na Białorusi w Diecezji Mińsko-Mohylewskiej do nowo otwieranego domu zakonnego w Czaukach, w parafii pw. NMP Matki Kościoła, gdzie objął obowiązki proboszcza i pełnił je do roku 2020. Wówczas wrócił do Polski i podjął obowiązki wikariusza w parafii w Łapszach Niżnych, a następnie w 2023 roku obowiązki proboszcza parafii i przełożonego domu.

Ostatnie miesiące jego życia naznaczyła choroba, od 15 sierpnia 2024 przebywał w szpitalu, gdzie zmarł. Dał się poznać jako człowiek zainterесowany w muzyce i literaturze, był także cenionym kaznodzieją.  
Za: [www.pijarzy.pl](http://www.pijarzy.pl)

### ŚP. O. JAN WACŁAWIK OSPPE (1953-2024)

Ze smutkiem przekazujemy informację, że w dniu 30 września br., przeżywszy 71 lat, 38 lat życia zakonnego i 32 lata kapłaństwa – zmarł śp. o. Jan Wacławik.

Jan Wacławik urodził się 29 stycznia 1953 r. w Lubatówce z rodziców Władysława i Ewy z domu Dołęgowska. Sakrament chrztu świętego przyjął 15 lutego 1953 r. w kościele parafialnym pw. św. Bartłomieja w Rogach.

Lata dziecięce spędził z rodzicami i rodzeństwem w Lubatówce. W latach 1960 – 1968 uczęszczał do szkoły podstawowej, a po jej ukończeniu do Technikum Włókienniczego w Krośnie, gdzie w maju 1973 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. Po zakończeniu nauki w technikum postanowił wyjechać na Dolny Śląsk, gdzie rozpoczął pracę w Zakładach Przemysłu Lniarskiego w Bolkowie jako mistrz tkacki. W 1984 roku z przyczyn rodzinnych wrócił do Lubatówki i rozpoczął pracę w fabryce amortyzatorów w Krośnie.

W dniu 5 lipca 1985 r. zwrócił się z prośbą o przyjęcie do Zakonu Paulinów. Nowicjat rozpoczął w dniu 7 września 1985 r. w Leśniowie. Pierwszą profesję zakonną

złożył 8 września 1986 r. na ręce przeora klasztoru nowicjackiego Ojca Arkadiusza Niedziółki. Następnie został skierowany do Wyższego Seminarium Duchownego w Krakowie na Skałce.



Dnia 12 czerwca 1991 roku zwrócił się do Generała Zakonu – Ojca Jana Nalaskowskiego dopuszczenie go do złożenia profesji wieczystej. W swym podaniu pisał:

„z pomocą Bożą, u boku Maryi pragnę kontynuować służbę Bogu i ludziom w Zakonie Paulinów. Dotychczasowy pobyt i służba w zakonie utwierdzają mnie w przekonaniu, że powołanie zakonne, którym obdarzył mnie Bóg najlepiej wypełnię, naśladując cnoty Najświętszej Maryi Panny”.

Profesję wieczystą złożył 26 lipca 1991 r. na Jasnej Górze na ręce Generała Zakonu Paulinów Ojca Jana Nalaskowskiego, a dzień później otrzymał święcenia diakonatu z rąk ks. bpa Tadeusza Szwagrzyka.

13 czerwca 1992 roku na Jasnej Górze otrzymał święcenia prezbiteratu z rąk Księdza Arcybiskupa Stanisława Nowaka. Po święceniach kapłańskich został skierowany do pracy duszpasterskiej na Jasnej Górze gdzie powierzono mu obowiązki opiekuna Trzeciego Zakonu Świętego Franciszka a także troskę o klasztorną bibliotekę. W październiku 1993 roku został skierowany na studia specjalistyczne z zakresu teologii dogmatycznej na Wydziale Teologicznym Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie.

W marcu 2004 roku Ojciec Jan został przeniesiony do klasztoru, w Łęczeszczach a po roku do klasztoru w Wielgomłynach.

W sierpniu 2010 roku decyzją Generała Zakonu został przeniesiony do klasztoru w Brdowie, gdzie posługiwał w parafii i sanktuarium Matki Bożej Zwycięskiej przez trzynaście lat. W tym czasie gorliwie usługiwał chorym na terenie parafii zanosząc im Chrystusa w Komunii Świętej w pierwszy piątek i sobotę miesiąca. Związany był także ze wspólnotą, która

gromadziła się przy kaplicy w Wicininie, gdzie w niedziele i uroczystości celebrowała Mszę Świętą.

Zapamiętany został jako gorliwy spowiednik, który w konfesjonale służył wszystkim potrzebującym Bożego Miłosierdzia. Z parafianami brdowskimi przez cały czas utrzymywał kontakt i serdeczne relacje.

Od 2023 roku Ojciec Jan ze względu na stan zdrowia przebywał jako rezydent w domu zakonnym w Żarkach Letnisko.

O. Jan zmarł nagle przebywając na urlopie w domu rodzinnym dnia 30 września 2024 roku, w 71 roku życia, w 38 roku życia zakonnego i 32 roku życia kapłańskiego.

Niech Pani Jasnogórska, Boża Rodzicielka, którą od swej młodości umiłował i której całe życie służył, zaprowadzi go przed Oblicze Boga Ojca po nagrodę życia wiecznego. Za: [www.paulini.pl](http://www.paulini.pl)

## ŚP. O. JERZY WESOŁOWSKI CSsR (1954-2024)

W poniedziałek, 30 września 2024 r. w szpitalu w Tarnowie zmarł o. Jerzy Wesołowski CSsR. Odszedł do Pana w wieku 70 lat, w 43. roku kapłaństwa i 50. roku życia zakonnego. Wieczny odpoczynek racz mu dać, Panie...

Msza św. pogrzebowa odbyła się w czwartek, 3 października 2024 r. w kościele Matki Bożej Królowej Polski w Elblągu. O. Jerzy Wesołowski urodził się 28 marca 1954 roku w Elblągu z rodziców Jana i Stanisławy zd. Erdmann jako pierwsze z czworga ich dzieci. Po ukończeniu szkoły podstawowej w rodzinnej miejscowości kontynuował naukę w II Liceum Ogólnokształcącym im. K. Jagiellończyka, które ukończył w 1974 roku.

Od wczesnego dzieciństwa związany był z parafią redemptorystów w Elblągu, gdzie przyjął chrzest i bierzmowanie, a także posługiwał jako ministrant. Do Zgromadzenia Redemptorystów wstąpił w 1974 roku. Po ukończeniu nowicjatu w Łomnicy-Zdroju złożył pierwsze śluby zakonne w dniu 15 sierpnia 1975 roku. Śluby wieczyste złożył 15 sierpnia 1981 roku w Tuchowie, gdzie również 13 czerwca 1982 roku z rąk arcybiskupa Jerzego Ablewicza przyjął święcenia prezbiteratu.

Tuż po święceniach został skierowany do Tirocinium w Toruniu. Po jego ukończeniu pracował jako misjonarz w Warszawie (1983-86), Głogowie (1986-88), Toruniu (1988-90), Zamościu (1990-92), Gdyni (1992-93) i Tuchowie (1993-94).



Oprócz misji i rekolekcji parafialnych, prowadził również rekolekcje dla

kapłanów, a także rekolekcje specjalistyczne dla małżeństw i rodzin.

W międzyczasie podjął studia z zakresu teologii pastoralnej na KUL w Lublinie. Od 1994 roku był formalnie członkiem wspólnoty w Grodnie, choć z racji przyjętych prac apostolskich mieszkał doraźnie w Warszawie przy ul. Karolkowej (1994-96).

Następnie został skierowany do Braniewa (1996-2002), zaś w latach 2002-04 był przełożonym domu w Skarżysku-Kamiennej, a także proboszczem tamtejszej parafii Matki Bożej Nieustającej Pomocy. Od 2004 r. kontynuował pracę misjonarza rekolekcyjnego, mieszkając w Warszawie przy ul. Karolkowej (2004-05), Zamościu (2005-08) oraz Bardzie (2008-11). W latach 2011-24 mieszkał w domu zakonnym w Gdyni, gdzie z powodu różnych dolegliwości zdrowotnych ograniczył swoje zaangażowanie duszpasterskie.

Ze względu na pogarszający się stan zdrowia, w lipcu 2024 roku został przeniesiony do Tuchowa. Zmarł w szpitalu w Tarnowie 30 września 2024 roku.

Za: [www.redemptor.pl](http://www.redemptor.pl)

## ŚP. BR. MIECZYŚLAW URBANOWICZ MIC (1939-2024)

29 września 2024 roku, w domu zakonnym w Górze Kalwarii, zmarł śp. Br. Mieczysław Urbanowicz MIC. Żył lat 85, w Zgromadzeniu 40.

Br. Mieczysław Bohdan Urbanowicz, syn Kazimierza i Julii z d. Sakowicz, urodził się w Wilnie 14 maja 1939 r. W Olsztynie ukończył w 1952 r. Szkołę Podstawową i Technikum Budowlane o specjalizacji technik urządzeń elektrycznych w 1957 r. Po zakończeniu Technikum pracował kolejno w kilku instytucjach, szczególnie na stanowiskach technika-elektryka.



Odbił kilkumiesięczną zasadniczą służbę wojskową, po której podjął studia w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej w Warszawie (1961-65), uzyskując tytuł inżyniera-mechanika. Następnie przez 14 lat pracował w Olsztyńskich Zakładach Opon Samochodowych na stanowisku konstruktora opon.

W 1979 r. został przyjęty do Zgromadzenia jako kandydat do klerykatu. Odbił postulat w Rzepiskach, a nowicjatu zrezygnował z myśli o kapłaństwie, pragnąc pozostać bratem.

W dniu 21 lipca 1980 opuścił nowicjat ze względu na potrzebę opieki nad chorującą matką. W latach 1980-83 po trzyletnich studiach uzyskał absolutorium w Instytucie Kultury Chrześcijańskiej im. Jana Pawła II w Olsztynie. W 1983 r. poprosił o ponowne przyjęcie do nowicjatu w charakterze kandydata na brata.

Po zakończeniu nowicjatu pierwszą profesję złożył w Skórcu 1 listopada 1984 r. w uroczystość Wszystkich Świętych. Dekretem Przełożonego prowincji został

skierowany do domu prowincjalnego na Stegny jako współpracownik Prowincjalnego Duszpasterza Powołań. W 1985 r. został na Stegnach konserwatorem urządzeń technicznych w domu i kościele. Profesję wieczystą złożył w Lublinie dnia 15 sierpnia 1987 r. We wrześniu 1988 r. razem z grupą braci poprosił o pozwolenie na noszenie stroju kościelnego. W latach 1993-96 pełnił obowiązki radnego domu na Stegnach. W roku 2006 został przeniesiony do domu zakonnego w Górze Kalwarii. Br. Mieczysław w ostatnich

latach cierpiał na przewlekłą białaczkę limfatyczna. Zmarł w górnokalwaryjskim domu zakonnym w niedzielę 29 września 2024 roku.

Uroczystości pogrzebowe odbyły w kościele pw. Niepokalanego Poczęcia w Górze Kalwarii w środę 2 października 2024 roku. Zmarłego śp. Br. Mieczysława polecajmy Bożemu Miłosierdziu.

Za: [www.marianie.pl](http://www.marianie.pl)

## ŚP. BR. METODY PIOTR DUDA OFM (1968-2024)

W sobotę 28 września 2024 r. w Kalwarii Zebrzydowskiej zmarł nagle br. Metody Duda OFM.

Piotr Duda urodził się 31 maja 1968 r. w Limanowej jako syn Władysława i Anny z d. Domek. Pochodził z miejscowości Wilkowisko k. Tymbarka (diec. tarnowska). W 1985 r., po rocznym czasie aspirantury w rzeszowskim klasztorze, rozpoczął nowicjat w Leżajsku, przybierając wraz z habitem imię Metody. Profesję czasową złożył dnia 9 września 1986 r. Następnie odbył roczną formację w junioracie w Alwerni. Dnia 4 października 1990 r. złożył profesję uroczystą.

Posługiwał w następujących klasztorach: 1987-91 – Kalwaria Zebrzydowska – pomoc w kiosku z dewocjonaliami, 1991-96 – Rzeszów – zakrystian, 1996-99 – Kalwaria Zebrzydowska – dyrektor kiosku z dewocjonaliami, 1999-2000 – Leżajsk – zakrystian, 2000-08 – Kraków – współpracownik wydawnictwa „Calvarianum”, 2008-20 – Kalwaria Zebrzydowska – dyrektor kiosku z dewocjonaliami, 2020-24 – Leżajsk – furtian.

Śp. br. Metody przeżył 56 lat, w tym 38 lat w zakonie.

Jego pogrzeb odbył się 1 października (wtorek) w Bazylice Zwiastowania NMP w Leżajsku. Mszy św. pogrzebowej przewodniczył o. bp Damian Muskus, który na jej początku powiedział:

Gromadzimy się dzisiaj, aby zanosić do Boga modlitwy za śp. br. Metodego – człowieka, który postanowił swoje życie spędzić w przyjaźni ze św. Franciszkiem. A stało się to w chwili, gdy zdecydował się odpowiedzieć na głos Bożego powołania do zakonu franciszkańskiego. I

temu powołaniu był wierny aż do końca. Był to człowiek niezwykle pracowity i budzący wielką sympatię. Tak się złożyło, że jego droga życia wiodła przez szlak maryjny. Większość swojego życia zakonnego spędził w miejscach, gdzie kult Matki Najświętszej jest szczególnie żywy – od Leżajska poprzez Rzeszów i Kalwarię Zebrzydowską. Tak też się stało, że pod okiem Matki Bożej Kalwaryjskiej został powołany stąd do wieczności.



Kazanie wygłosił o. Gracjan Kubica – rocznikowy kolega Zmarłego. Kaznodzieja zauważył m.in.:

Nie sposób się z tym pogodzić. 56 lat życia to nie czas na umieranie. To czas na działanie. Pełen sił człowiek powinien przyjmować na siebie kolejne zobowiązania wobec ludzi i Boga, któremu przyszedł służyć. A tymczasem Pan zabiera go do siebie. Rodzi się zatem w każdym z nas to pytanie: Dlaczego? Odpowiedź przynosi pierwsze czytanie, które słyszeliśmy przed chwilą (Mdr 4, 10-15):

„Ponieważ spodobał się Bogu, znalazł Jego miłość, i żyjąc wśród grzeszników, został przeniesiony. Zabraną został, by złość nie odmieniła jego myśli albo ułuda nie uwiodła duszy: bo urok marności

przesłania dobro, a burza namiętności mąci prawy umysł. Wcześniej osiągnąwszy doskonałość, przeżył czasów wiele. Dusza jego podobała się Bogu, dlatego pospiesznie wyszedł spośród nieprawości. A ludzie patrzyli i nie pojmowali, ani sobie tego nie wzięli do serca, że łaska i miłosierdzie nad Jego wybranymi i nad świętymi Jego opatrność.” Spodobał się Bogu już o wiele wcześniej, gdy zabrał go ze świata, aby postawić go na drodze życia franciszkańskiego.

Na zakończenie Eucharystii kilka słów od siebie dodał Prowincjał – o. Egidiusz Włodarczyk, cytując słowa piosenki zespołu Golden life:

„Życie choć piękne tak kruche jest Wystarczy jedna chwila by zgasić je Życie choć piękne tak kruche jest Zrozumiał ten kto otarł się o śmierć.”

Pan Bóg w tym roku przypomina nam bardzo wyraźnie o tej kruchości ludzkiego życia. W Wielkim Poście pożegnaliśmy o. Kazimierza Kowalskiego, którego nagłe odejście było dla wszystkich zaskoczeniem. Dzisiaj żegnamy br. Metodego, którego odejścia nikt z nas się nie spodziewał. W imieniu społeczności naszej Prowincji pragnę podziękować przede wszystkim br. Metodemu za to, że tak ochoczo i z radością odpowiedział na głos Bożego powołania, który usłyszał w swoim sercu i za to, że przez lata swojego zakonnego życia z takim entuzjazmem podejmował te wszystkie obowiązki, które przyłożeni mu powierzali.

Ciało śp. br. Metodego spoczęło na cmentarzu zakonnym w pobliżu bazyliki. *Wieczny odpoczynek racz Mu dać Panie!*

Za: [www.bernardyni.pl](http://www.bernardyni.pl)